

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

11

Οι Άστοι Έφρχονται

Τὸ Πράσινο Φῶς

ΣΤΗΝ Ἀργεντινή, στὴ Νότια Ἀμερική, μιὰ οὐκογενεὶα γευματίζει στὴ βεράντα ἑνὸς σπιτιοῦ, κοντὰ σ' ἓνα πυκνὸ δάσος. Εἶναι νύχτα κι' ὁ οὐρανὸς εἶναι πλημμυρισμένος ἀπὸ ἀστρα. Κάπου μακριὰ, μέσ' ἀπὸ τὸ δάσος, ἀκούγεται πότε-πότε τὸ μούγγρισμα ἑνὸς λιονταριοῦ ἢ τὸ ἄγριο θραχνὸ νιαούρισμα μιᾶς τίγρης.

Καθὼς τρῶνε, ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα κουβεντιάζουν, ἐνῶ τὰ παιδιὰ—ἓνα κορίτσι δέκα χρονῶν κι' ἓνα ἀγόρι δεκαπέντε — ἀστειεύονται τὸνα μὲ τ' ἄλλο.

— Αὔριο, λέει ὁ πατέρας, θὰ πάω στὸ δάσος γιὰ νὰ δῶ ἂν οἱ παγίδες ποὺ ἔστησα ἔπιασαν κανένα ἀγρίμι. Ὁ καιρὸς εἶναι εὐνοϊκός..

— Ναί, λέει ἡ μητέρα.

Σηκώνουν κι' οἱ δυὸ τὰ κεφάλια τους καὶ κυττάζουν τὸν οὐρανό.

— Τί μορφα ποὺ εἶναι ἀπόψε!, μурμουρίζει ἡ γυναῖκα. Πόσο λάμπουν τὰ... Τί εἶναι αὐτὸ ἐκεῖ;

— Ἐνὰ πράσινο φῶς!, λέει ὁ ἄντρας ξαφνιασμένος. Κατεβαίνει πρὸς τὸ μέρος μας!

Τὰ παιδιὰ σηκώνουν τὰ κεφάλια τους καὶ κυττάζουν κι' αὐτά.

Βλέπουν μιά πράσινη φωτεινή δέσμη, σάν ακτίνες προβολέως, νά σκίζη τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας κατεβαίνοντας ἀπὸ ψηλά.

Τὸ πράσινο φῶς ἀκουμπάει γιὰ μερικές στιγμὲς πάνω στοὺς κατάπληκτους ἀνθρώπους κι' ἔπειτα σθῆναι μὲ μιᾶς.

Ἡ νύχτα ξαναγίνεται σκοτεινή, ὅπως πρὶν, κι' ὅσο κι' ἂν τὰ βλέμματά τους ψάχνουν τὸν οὐρανὸ, δὲν μποροῦν νὰ ξαναδοῦν πουθενὰ τὸ πράσινο φῶς!

— Περίεργο!, μурμουρίζει ὁ ἄντρας. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί...

— Μαμά!, φωνάζει κλαίγοντας τὸ κοριτσάκι. Ποῦ εἶναι ἡ μαμά; Χάθηκε μόλις τὴν ἄγγιξε τὸ πράσινο φῶς, χάθηκε! Θέλω τὴ μαμά!...

Ὁ πατέρας γυρίζει καὶ μένει ἐμβρόντητος, μὲ τὸ στόμα ὀρθάνοιχτο καὶ μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα.

Ἡ γυναῖκα τοῦ ἔχει πραγματικὰ ἔξαφаниσθή! Δὲν τὴν εἶχε ἀκούσει νὰ σηκώνεται ἀπὸ τὴ θέσι της καί, στὸ μικρὸ διάστημα ποῦ εἶχε περάσει ἀπὸ τὴ στιγμή ποῦ φάνηκε ὡς τὴ στιγμή ποῦ χάθηκε ἡ πράσινη φωτεινὴ δέσμη, ἡ γυναῖκα τοῦ δὲν μποροῦσε νὰ προλάβῃ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ θεράντα!

Σηκώνεται σάν τρελλὸς καὶ μπαίνει μέσα στὸ σπίτι, φωνάζοντας τ' ὄνομά της! Χαμένος κόπος! Ἡ γυναῖκα τοῦ δὲν ἀπαντᾷ!...

Στὸ Λονδίνο, ἓνα ζευγάρι ἐρωτευμένων κάνει περίπατο μέσα σ' ἓνα πάρκο.

— Σ' ἀγαπῶ!, λέει αὐτὸς. Καὶ θά σ' ἀγαπῶ σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ! Δὲν ξέρεις μὲ πόση ἀνυπομονησία περιμένω νάρθῃς ἡ μέρα τοῦ γάμου μας!

— Κι' ἐγώ, λέει αὐτή, μετρῶ τίς μέρες ποῦ μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τὸ γάμο μας! Μᾶς μένουν μόνο εἴκοσι πέντε μέρες.

Ξαφνικά, μιά πράσινη φωτεινὴ δέσμη κατεβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, τοὺς λούζει στὸ φῶς καὶ σθῆναι σχεδὸν ἀμέσως.

Αὐτὸς νοιώθει τὴν ἀγαπημένη του νὰ χάνεται μέσ' ἀπὸ τὰ μπράτσα τοῦ σάν καπνός! Τὰ χέρια τοῦ κρατοῦν τώρα τὸν ὀδριο ἀέρα!

— Θεέ μου!, μурμουρίζει μὲ ἀπόγνωσι. Τί ἔγινε ἡ ἀρραβωνιαστικιά μου; Εἶμαι ξύπνιος ἢ ὄνειρεύομαι; Θὰ τρελλαθῶ!...

Στὴν Κίνα, δυὸ Κινέζοι μὲ κοιτίδες καὶ μὲ λοξὰ μάτια λογομαχοῦν, καθισμένοι γύρω ἀπὸ μιὰ φωτιά, σὲ μιὰ δημόσια πλατεῖα.

— Εἶσαι κατεργάρης!, λέει ὁ ἓνας. Μοῦ πούλησες ἓνα μοσχάρι κι' ὅταν τὸ πήγα σπίτι μου, ἀνακάλυψα πὼς ἦταν ἓνα γέρικο θόδι!

— Σοῦ πούλησα μοσχάρι!, λέει ὁ ἄλλος. Φαίνεται ὅμως πὼς στὸ δρόμο τό ἄλλαξες μ' ἓνα βόδι κι' ἔρχεσαι τώρα νὰ μοῦ ζητήσης ἀποζημιώ-

σι! Είσαι ένας παλιάνθρωπος!

— Είσαι πονηρός σάν ἀλεπού, ἀπαντάει ὁ πρῶτος, ἀχόρταγος σάν λύκος καὶ ὕπουλος σάν τσακάλι! Δόσε μου ἕνα μοσχάρι ἢ τὰ λεφτά μου!

— Τὸ κόλπο σου δὲν μπορεῖ νὰ πιάσῃ σὲ μένα!, φωνάζει ὁ δεύτερος. "Όσο γιὰ τὰ λεφτά σου, νὰ μὲ πάρουν τὰ πνεύματα τοῦ κακοῦ ἂν θὰ σοῦ τὸ δώσω πίσω!

Τὴν ἴδια στιγμή, ἕνα πράσινο φῶς κατεβαίνει ἀπὸ ψηλά, τοὺς ἀγγίζει καὶ χάνεται πάλι. Μαζί του χάνεται κι' ὁ Κινέζος πὺ μίλησε τελευταίος.

Ὁ ἄλλος μένει κατάπληκτος.

— Τό εἶπε κι' ἔγινε!, λέει μέ δέος. Τόν... πῆραν τὰ κακά πνεύματα! Ποιὸς θὰ μοῦ δώσῃ τῶρα πίσω τὰ λεφτά μου;

Στὸ Παρίσι, μέσα σ' ἕναν κατασκότεινο καὶ ἔρημο ὄροφο, δυὸ ἄνθρωποι περπατοῦν.

Ὁ πρῶτος βαδίζει ξένοιαστος κι' ἀνύποπτος. Ὁ δεύτερος γλιστράει ἀθόρυβα πίσω ἀπὸ τὸν πρῶτο μὲ ἄπειρες προφυλάξεις. Στὸ χέρι του κρατᾷ ἕνα μαχαίρι καὶ τὸ πρόσωπό του, μέσα στὸ σκοτάδι, εἶναι συσπασμένο ἀπὸ μῖσος.

Ξαφνικά, κάνει μερικά γοργὰ βήματα, φτάνει κοντὰ στὸν πρῶτο καὶ σηκώνει

τὸ μαχαίρι του γιὰ νὰ τὸν χτυπήσῃ!

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως ἕνα πράσινο φῶς κατεβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, ἀγγίζει τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ μαχαίρι καὶ σβήνει. Ὁ ἄνθρωπος ἐξαφανίζεται, πρὶν προλάβῃ νὰ χτυπήσῃ!

Ὁ ἄλλος συνεχίζει τὸ δρόμο του, χωρὶς νὰ ξέρῃ πῶς ὁ θάνατος εἶχε ἔρθει κοντά του, πολὺ κοντά του...

Μέσα σ' ἕνα δωμάτιο ἑνὸς οπιτιοῦ τῆς Ἀθήνας, δυὸ παιδιὰ κάνουν τὴν προσευχή τους, πρὶν πλαγιάσουν. Ἡ παράθυρο εἶναι ἀνοιχτὸ καὶ ὁ δροσερὸς ἀέρας τῆς νύχτας μπαίνει μέσα.

— Θέέ μου, λένε τὰ παιδιὰ, φύλαγε τὸν πατέρα μας καὶ τὴ μητέρα μας, τὸν παπὸς μας καὶ τὴ γιαγιά μας! Κάνε μας καλοὺς ἀνθρώπους, χρῆσιμους στὴν κοινωνία! Καὶ κάνε τὸν ὕπνο μας γλυκὸ καὶ μὲ ὁμορφὰ ὄνειρα!

Ξαφνικά, τὸ ἕνα παιδί τρέχει σιὸ παράθυρο καὶ κυττάζει πρὸς τὸν οὐρανὸ. "Εἶνα πράσινο φῶς κατεβαίνει γοργά.

... Κύττα ἕνα φῶς!, λέει στὸ ἄλλο παιδί. Εἶναι...

Τὸ φῶς τὸ ἀγγίζει καὶ σβήνει καὶ τὸ παιδί χάνεται!...

Τὸ Πράσινο καὶ τὸ Κόκκινο

ΜΕΣΑ σὲ μιὰ πλατειὰ λεωφόρο τῆς Νέας

‘Υόρκης, ένας άνθρωπος θα-
δίζει με τό κεφάλι σκυφτό,
εύθιομένος σέ σκέψεις.

Είναι κοντόσωμος, σχεδόν
νάνος. Τά χαρακτηριστικά
του προσώπου του είναι κω-
μικά και ένα χαζό χαμόγε-
λο είναι αδιάκοπα αποτυπω-
μένο σ’ αυτά. ‘Η μύτη του
είναι μεγάλη, γαμπή και
κόκκινη.

Είναι δημοσιογράφος και
λέγεται Μπίλ Φακτ, μά δλοι
τόν φωνάζουν Κοντοστούπη,
έξαιτίας του άναστήματός
του.

‘Ο Κοντοστούπης είναι ά-
νήυχος. Λίγη ώρα πρίν, στά
γραφέια της έφημερίδος ό-
που εργάζεται, έμαθε δυό εί-
δήσεις, πού γεμίζουν φόβο
και άγωνία την άκακη και
δειλή ψυχή του.

‘Η μιά είδησι έλεγε:

«Παράξενα και μυστηριώ-
δη αερόπλοια έκαναν χτές
και σήμερα την εμφάνισι
τους σέ διάφορες χώρες της
Γης! Στην ‘Αμερική, στην
‘Αγγλία, στή Γαλλία, στή
Γερμανία, στή Ρωσία, στήν
‘Ιταλία, στήν ‘Ελλάδα, στήν
Κίνα και στήν ‘Ιαπωνία, οί
κάτοικοι είδαν αερόπλοια νά
διασχίζουν τόν ουρανό με ά-
πίστευτη ταχύτητα και νά χά-
νονται! Οί άρχές και οί εί-
δικοί καταβάλλουν κάθε
προσπάθεια για νά έξακρι-
ώσουν την προέλευσι τών ά-
εροπλοίων αυτών...»

‘Η άλλη είδησι έλεγε:

«Μυστηριώδεις έξαφανί-
σεις έσημειώθησαν χθές τη
νύχτα σέ πολλά μέρη της
Γης, από την ‘Αμερική ως

την ‘Ασία κι’ από την Εύρώ-
πη ως την Αυστραλία. ‘Εκα-
τοντάδες άνθρωποι από κά-
θε φυλή, άντρες και γυναί-
κες, γέροι και νέοι και παι-
διά, χάθηκαν με άλλόκοτο
τρόπο ενώ περπατούσαν ή
κουθέντιαζαν ή έτρωγαν, χω-
ρίς νά μπορέσουν ούτε οί δι-
κοί τους ούτε ή άστυνομία
νά καταλάβουν πώς έγιναν
οί έξαφανίσεις!

«Πάντως, χαρακτηριστικό
είναι ένα παραξενο γεγονός,
πού αναφέρουν οί μάρτυρες
τών έξαφανίσεων αυτών. ‘Ε-
να πράσινο φώς — λένε οί
μάρτυρες — κατέβηκε από
τόν ουρανό και άγγιξε τά
θύματα τη στιγμή ακριβώς
πού έξαφανίστηκαν!

»Αυτό, θέβαια δέν αποκλεί-
εται νά μήν έχη καμιά σχέ-
σι με τίς έξαφανίσεις, άλ-
λά...»

— Χριστουλάκη μου!, μουρ-
μουρίζει ό Κοντοστούπης
καθώς φέρνει στό νοῦ του
τίς είδήσεις αυτές. Μπελάδες
θάχουμε πάλι! Συμφορές
μεγάλες συμφορές έρχονται
νά μάς θρουν! Μυστηριώδη
αερόπλοια, έ; “Αμ, τά ξέρω
εγώ αυτά!... Θεούλη μου,
γιατί δέ μάς αφήνουν ποτέ
ήσυχους; Γιατί κάθε τόσο έρ-
χονται και μάς ταράζουν τη
ζωή κάθε είδους έγκληματί-
ες και κάθε είδους τέρα-
τα; (*) Κι’ αυτές οί έξαφανί-
σεις; Τί σου λένε πάλι; Πώς

(*) Διάβασε τίς προηγούμενες πε-
ριπέτειες του «ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ».

χάθηκαν τόσοι άνθρωποι οτά καλά καθούμενα; Έχει ή δέν έχει σχέσι με τίς εξαφανίσεις εκείνο τό πράσινο φώς, πού άγγίζει τούς ανθρώπους; Σκέψου νά ήμουν εγώ ένας από εκείνους πού εξαφανίστηκαν! Μπρρρρ! Καί πού τό σκέπτομαι μόνο με πιάνει ή καρδιά μου!

Ξαφνικά, ό Κοντοστούτης σταματάει μέ τό πρόσωπο συσπασμένο από τόν τρόμο. Τά γόνατά του τρέμουν, τά σαγόνια του άνοιγοκλείουν νευρικά καί τά μάτια του κοιτεύουν νά πεταχτούν από τίς κόγχες τους.

— Πα... Πα... Παναγίτσα μου!, τραυλίζει κυττάζοντας μπροστά. Τό... πράσινο φώς! Χάθηκε! Τό πράσινο φώς έρχεται νά με κάνη νά χαθώ! Έξαφανίστηκε!... Δέν υπάρχει πιά! Δέν θρίσκομαι οτόν κόσμο αυτό! Έχω εξαφανιστή καί θρίσκομαι σ' άλλον κόσμο!

Καθώς στέκεται εκεί άσάλευτος καί μαρμαρωμένος, ένας διαβάτης περνάει από κοντά του καί τόν σκουντάει, χωρίς νά τό θέλη.

— Τί σκουντάς, κύριος; φωνάζει ό Κοντοστούτης. Στραβός είσαι; Δέ βλέπεις πώς έχω... εξαφανιστή; Δέ βλέπεις τό πράσινο φώς, πού ήρθε καί μ' έκανε νά εξαφανιστώ;

Ό άνθρωπος έβαλε τά γέλια.

— Στραβός είσαι εσύ!, λέει στο νάνο. Για ποιό πράσινο φώς μιλάς; Αυτό είναι

τό φώς τής τροχαίας! Νά!... Τώρα έγινε κόκκινο!...

Ό Κοντοστούτης παίρνει μιá θαθείá άνάσα γεμάτη άνακούφισι. Όποτε δέν ήταν τό πράσινο φώς πού εξαφάνιζε τούς ανθρώπους! Ήταν τό πράσινο φώς τής τροχαίας!

— Καλά ντέ!, λέει στο διαβάτη άγρια. Φαντάζεσαι πώς φοβήθηκα; Αυτό μάς λέει!

Καί προχωρεί γοργά. Βιάζεται νά φτάση στο σπίτι του φίλου του Τζιμ Μπάρτον, όπου μένει, για νά κουβεντιάση μέ τόν Τζιμ, τή γυναίκα του Τζιμ Έλσα καί τό γυιό τους τό δεκάχρονο Ντανυ, για τά αεροπλοία καί τίς μυστηριώδεις εξαφανίσεις.

Τό σπίτι του Τζιμ δέν άπέχει περισσότερο από δυό ή τρία τετράγωνα. Ό Κοντοστούτης στρίβει σέ μιá γωνία καί σταματάει πάλι, βλέποντας κάπου μπροστά του ένα πράσινο φώς.

Χαμογελάει.

«Δέν τήν ξαναπαθαίνω!, σκέπτεται. Είναι πάλι τό πράσινο φώς τής τροχαίας! Χά, χά, χά! Δέν τρομάζει εύκολα ό Κοντοστούτης!... Πα... Πα... Παναγίτσα μου!»

Ό νάνος βλέπει τό πράσινο φώς νά χαμηλώνη καί ν' άγγιξη ένα διαβάτη, πού περπατάει δέκα μέτρα μπρός άπο τόν Κοντοστούτη.

Ό διαβάτης... χάνεται! Τό πράσινο φώς σβήνει κι' ό Κοντοστούτης μένει μόνος, μέ τήν ψυχή παγωμένη από τρόμο.

«Δέν... δέν ήταν φῶς τῆς τροχαίας αὐτό!», μουρμουρίζει. Ἦταν τὸ πράσινο φῶς ποὺ ἐξαφανίζει τοὺς ἀνθρώπους! Χάθηκα! Τώρα θὰ μ' ἀγγίξῃ καὶ μένα! Παναγίστα μου! Πάει ὁ φουκαρᾶς ὁ ἀνθρώπος!... Γιά σκέψου ν' ἀγγίξῃ ἐμένα!...»

Στὴ σκέψι αὐτῇ, ὁ Κοντοστούπης τρέμει ὀλόκληρος. Τὰ γόνάτα του λυγίζουν καὶ δέν ἔχει τὴ δύναμι νὰ κουνηθῇ! Γιά μερικὲς στιγμές, μένει ἐκεῖ ἀσάλευτος, μαρμαρωμένος, μὲ τὴν ἀνάσα πιασμένη.

Ἐπειτα, σφίγγει τὰ δόντια του καὶ τὸ θάζει στὰ πόδια, λέγοντας:

— Ξορκισμένο νᾶναι τὸ πράσινο φῶς! Ξορκισμένο νᾶναι τὸ πράσινο φῶς μὲ τὸν... ἀπῆγατο!

Ἡ Ἔλσα ἐξαφανίζεται

TANEI στὸ σπῆτι τοῦ Τζίμ, ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ κήπου, ἀνεβαίνει τρέχοντας στὴ θεράντα καὶ πέφτει μισολιπόθυμος σὲ μιὰ πολυθρόνα!

Ὁ Τζίμ Μπάρτον, ἡ Ἔλσα κι' ὁ μικρὸς Ντάνυ τὸν κυττάζουν μὲ ἐκπληξί καὶ ἀνησυχία.

— Τί τρέχει, Κοντοστούπη; ρωτᾷ ὁ Τζίμ. Τί ἔπαθες πάλι; Μήπως εἶδες κανένα θάτραχο καὶ τὸν πέρασες γιὰ... θροντόσαυρο;

— Τί... τί... θροντόσαυρους καὶ κουραφέξαλα μοῦ τσαμπουνᾶς ἐκεῖ, Τζίμ; λέει μὲ ἀ-

γανάκτησι ὁ νάνος. Εἶδα... τὸ φῶς!

— Ἐ; κάνει ὁ Ντάνυ. Εἶδες τὸ φῶς; Κι' ἀπὸ πότε τὸ φῶς σὲ τρομάζει τόσο πολὺ, Κοντοστούπη;

— Ἦθελα νὰ σὲ εἶχα μαζὶ μου, πιτορίκο!, ἀπαντᾷ ἄγρια ὁ Κοντοστούπης. Θὰ ἔκανες τό... πιπί σου πάνω σου ἀπὸ τὸ φόβο σου! Εἶδα τὸ πράσινο φῶς ποὺ ἐξαφανίζει καὶ εἶδα ἓναν ἀνθρώπο νὰ χάνεται σὰν καπνὸς μπροστὰ στὰ μάτια μου! Μπρρρρ!

Ὁ Τζίμ Μπάρτον ζαρώνει τὰ φρύδια του.

— Ὡστε εἶναι ἀληθινὰ ἐκεῖνα ποὺ εἶπε τὸ ραδιόφωνο πρὶν ἀπὸ λίγο, μουρμουρίζει σκεπτικός. Ἀερόπλοια, πράσινο φῶς καὶ ἐξαφανίσεις ἀνθρώπων μὲ μυστηριώδη τρόπο. Κάτι παράξενο καὶ πολὺ ἐπικίνδυνο πρέπει νὰ συμβαίνει, ἀνὰ τὰ τρία αὐτὰ πράγματα συνδυάζονται τὸ ἓνα μὲ τ' ἄλλο! Νομίζω ὅτι...

Ὁ Τζίμ σωπαίνει καὶ θυρίζεται σὲ σκέψεις.

— Ναί!, φωνάζει ὁ Κοντοστούπης μὲ ἐνθουσιασμό. Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ἐπεμβῇ ὁ... Ὑπεράνθρωπος, πρὶν ἐξαφανιστῇ ὅλο τὸ ἀνθρώπινο γένος! Πρέπει νὰ ἐπεμβῇ, πρὶν μέ... πιάσῃ ἡ καρδιά μου! Ἀχ! Ἄν δὲ μ' ἔπιανε κάθε τόσο ἡ καρδιά μου, ὁ κόσμος δὲ θὰ χρειαζόταν τὸν Ὑπεράνθρωπο! Θὰ ριχνόμουν ἐγὼ ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ θὰ τοὺς τσάκιζα! Θὰ

τούς... Χριστέ μου! Χριστού-
λη μου! Χριστουλάκη μου!
Τό... τὸ πράσινο φῶς!

Σηκώνουν ὅλοι τὰ μάτια
τους πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ
βλέπουν μιὰ φωτεινὴ πρά-
σινη δέσμη νὰ κατεβαίνει γορ-
γὰ πρὸς τὴ Γῆ!

— "Ερχεται πρὸς τὸ μέρος
μας!, φωνάζει ὁ Ντάνυ.

— "Ὅλοι μέσα στὸ σπίτι!,
διατάζει ὁ Τζίμ.

Σηκώνονται ὅλοι, ἐκτὸς
ἀπὸ τὸν Κοντοστούπη πού ἔ-
χει παραλύσει ἀπὸ τὸ φόβο
του καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ξεκολ-
λήσῃ ἀπὸ τὴν πολυθρόνα
του.

Δὲν προλαβαίνουν ὅμως
νὰ κάνουν δυὸ θήματα, ὅταν
τὸ φῶς τοὺς φτάνει!

Τοὺς ἀγγίζει ὅλους, ἐκ-
τὸς ἀπὸ τὸν Κοντοστούπη
πού εἶναι παράμερα.

Ὁ Τζίμ νοιώθει σάν νὰ τὸν
ἀρπάξῃ κάτι, νὰ τὸν σηκώ-
νῃ ἕνα-δυὸ μέτρα ψηλὰ κι'
ἔπειτα νὰ τὸν ἀφήνῃ!

Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς νοιώθει
κι' ὁ μικρὸς Ντάνυ!

Μιὰ στιγμή ἀργότερα, τὸ
φῶς σβήνει καὶ ὁ Τζίμ ἀνα-
σαίνει με ἀνακούφισι καὶ κυτ-
τάζει γύρω.

Καὶ τότε ἀφήνει μιὰ κραυ-
γὴ ἀπογνώσεως.

— "Ἢ "Ελσα!, φωνάζει
θραχνά. "Ἢ "Ελσα χάθηκε!
Θεέ μου!

— "Ἢ "Ελσα χάθηκε!, λέ-
ει κι' ὁ Κοντοστούπης χαζά.

— Μητέρα!, φωνάζει ὁ
Ντάνυ. Μητέρα!

Ὁ Τζίμ κυττάζει με τὰ δι-
απεραστικά μάτια του ψηλά,

ἐρευνῶντας τὸν οὐρανὸ, μὰ
δὲ βλέπει τίποτα.

"Επειτα, κάθεται σὲ μιὰ
πολυθρόνα, πιάνοντας τὸ κε-
φάλι του με τὰ χέρια του.

— Πρέπει νὰ διατηρήσου-
με τὴν ψυχραιμίαν μας! μουρ-
μουρίζει... Δὲν πρέπει νὰ
μᾶς κυριεύσῃ ἀπόγνωση καὶ
πανικός, γιατί τότε ὅλα θὰ
εἶναι χαμένα! Εἶναι φανερό
πὼς τὸ πράσινο ἐκεῖνο φῶς
ἐξαφανίζει τοὺς ἀνθρώπους!
Αὐτὸ ἐξαφάνισε τὴν "Ελσα,
τραβῶντας τὴν πρὸς τὸν οὐ-
ρανὸ! Δοκίμασε νὰ ἐξαφανί-
σῃ καὶ μένα καὶ τὸν Ντάνυ,
μὰ δὲν μπόρεσε! Φαίνεται ὅ-
τι τὰ σώματά μας, πού εἶναι
διαφορετικά ἀπὸ τῶν ἄλλων
ἀνθρώπων, ἔχουν τὴ δύναμι
νὰ ἀντιδρῶν στὴν ἑλξη τοῦ
πράσινου φωτός!...

— Πατέρα, λέει διστακτι-
κὰ ὁ Ντάνυ, λὲς νά... τὴν
σκότωσε τὴ μητέρα τὸ πρά-
σινο φῶς;

— "Ὁχι, ἀπαντᾷ ὁ Τζίμ.
Δὲν τὸ πιστεύω αὐτό! Εἶμαι
βέβαιος ὅτι ἡ "Ελσα, ὅπως
κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι
πού ἐξαφανίστηκαν, βρίσκον-
ται κάπου, σὲ κάποιο κρησφύ-
γετο τῶν ἀνθρώπων πού προ-
καλοῦν τὶς ἐξαφανίσεις!.. "Ι-
σως σκοπεύουν νὰ τοὺς χρη-
σιμοποιήσουν ὡς δμήρους!
Πάντως, ὅπου κι' ἂν βρίσκε-
ται ἡ "Ελσα, στοὺς οὐρανοὺς
ἢ στὰ ἔγκατα τῆς γῆς, στὴν
Ἀφρικὴ ἢ στὰ πέρατα τοῦ
κόσμου, ὁ Ὑπεράνθρωπος κι'
ὁ Κεραυνὸς θὰ τὴν ἐλευθε-
ρώσουν! Ντάνυ, ἐτοιμάσου
γιὰ δρᾶσι!

Καί τότε, πατέρας και γιός, κάνουν κάτι παράξενο.

Βγάζουν τὰ κοστούμια τους, τὰ γυρίζουν από την ανάποδη και τὰ φορούν πάλι.

Είναι τώρα ντυμένοι με περιέργες εφαρμοστές στολές. Η στολή του Τζιμ είναι κόκκινη με χρυσά μανικέτια και μπότες. Στους ώμους του κρέμεται μιά μικρή άσπρη μπερτα. Στο στήθος του είναι κεντημένο με χρυσή κλω-

στή ένα «Υ».

Η στολή του Ντάνυ είναι κίτρινη με κόκκινες μπότες και μανικέτια και κόκκινη ζώνη. Στους ώμους του κρέμεται επίσης μιά μικρή άσπρη μπερτα, που όμως τὰ κεντήματα της είναι κόκκινα.

Ο Κοντοστούπης φωνάζει με χαρά:

— Ο Υπεράνθρωπος (*) κι' ο γιός του ο Κεραυνός! Ζήτω!

Και ο νάνος αρχίζει νά χο-

(*) Ο Υπεράνθρωπος είναι καταπληκτικά δυνατός. Τα μπράτσα του, μυώδη και νευρώδη, μπορούν νά τσακίσουν μέ γροθιές ακόμα και τὸ θώρακα ενός τάνκ! Η άντοχή του είναι άπίστευτη. Τὸ σῶμα του είναι τόσο σκληρό και συγχρόνως τόσο έλαστικό, ὥστε οὔτε τὰ πιό δυνατά χτυπήματα, οὔτε ἡ φωτιά, οὔτε οἱ σφαίρες μπορούν νά τοῦ κάνουν τίποτα! Η πιό έκπληκτική ὅμως ιδιότης τοῦ Υπεράνθρωπου είναι ὅτι μπορεί καί πετάει στὸν αέρα σάν ἀετός καί μέ τρομακτική γρηγοράδα!

Ἄν ὁ Υπεράνθρωπος ἦταν ἀπὸ τὴ Γῆ, τὰ καταπληκτικά αὐτὰ χαρίσματα τοῦ θά ἦσαν ὑπερφυσικά καί ἀπίθανα. Μά ὁ Υπεράνθρωπος προέρχεται ἀπὸ ἄλλον κόσμο. Ἐχει γεννηθῇ σ' ἓνα μακρυνὸ πλανήτη πού δὲν ὑπάρχει πιά. Στὸν πλανήτη ἐκεῖνο ζοῦσε ἄλλοτε μιά φυλὴ ἀνθρώπων, πού ἦσαν ἐξαιρετικά προικισμένοι ἀπὸ τὴ φύσι, ἀκριβῶς ὅπως κι' ὁ Υπεράνθρωπος. Μιά μέρα ὅμως, ὁ πλανήτης τους καί οἱ κάτοικοι του καταστράφηκαν ἀπὸ

τὴν ἔκρηξι μιάς ὑπερατομικῆς βόμβας ὑδρογόνου!

Ο μόνος πού σώθηκε ἦταν ὁ Υπεράνθρωπος, μωρό τότε ἑνὸς ἔτους, πού ὁ πατέρας του τὸν ἔβαλε μέσα σὲ μιά θολίδα καί τὴν ἐξαπόλυσε στὸ διάστημα, μιά δυὸ στιγμὲς πρὶν ἔκραγῃ ἡ ἀτομικὴ βόμβα καί καταστρέψῃ τὰ πάντα.

Η θολίδα ἤρθε κι' ἔπεσε στὴ Γῆ μας, καί μάλιστα στὴν Καλιφόρνια τῆς Ἀμερικῆς. Ἐκεῖ δυὸ χωρικοὶ περιμάζεψαν καί μεγάλωσαν μέ τ' ὄνομα Τζιμ Μπάρτον τὸν Υπεράνθρωπο, χωρίς νά ξέρουν πῶς εἶχε πέσει ἀπὸ ἄλλον πλανήτη καί χωρίς νά ὑποψιάζωνται τίς ὑπερφυσικὲς ἱκανότητές του.

Ὅταν μεγάλωσε, ὁ Τζιμ Μπάρτον, πού εἶχε γίνει στὸ μεταξύ δημοσιογράφος, ἀποφάσισε νά θάλλῃ τὸν ἑαυτοῦ καί τὴ δύναμή του στὴ διάθεσι τῆς ἀνθρωπότητος, κι' ἔγινε ὁ μεγαλύτερος διώκτης τοῦ ἐγκλήματος, πού ἔχει γνωρίσει ποτὲ ὁ κόσμος!

Ὁ Τζιμ Μπάρτον παντρεύτηκε ἀργότερα τὴ συνάδελφό του Ἐλσα καί ἀπέκτησε ἓνα γιό, τὸν Ντάνυ. Ὁ Ντάνυ είναι ἓνα ὁμορφὸ ἀθλητι-

ροπηδάει γύρω τους.

Πραγματικά, ο Τζιμ Μπάρτον κι' ο 'Υπεράνθρωπος, ο μεγαλύτερος ήρωας όλων των εποχών, είναι το ίδιο πρόσωπο!

Κι' ο Ντάνυ, ο γιός του Τζιμ, δέν είναι άλλος από τον Ξακούστο Κεραυνό, το Γιοιό του 'Υπεράνθρωπου!

Τ'ο 'Αερόπλειο
των Χαμέα

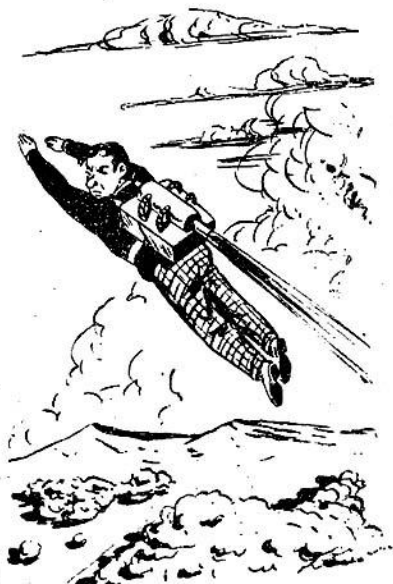
ΥΠΕΡΑΝΘΡΩ

ΠΟΣ μένει ὕρβιος στήν ἄκρη τῆς θεράντας, ἐρευνῶντας τὸ σκοτεινὸ οὐρανό. Γιὰ τὰ μάτια του ὅμως ὁ οὐρανὸς δέν εἶναι σκοτεινός. 'Η φύσι τὸν ἔχει προικίσει μὲ μάτια ποὺ βλέπουν μέσα στὸ σκοτάδι τόσο καθαρά ὅσο καὶ στὸ φῶς τῆς ἡμέρας! Τὴν ἴδια ὑπερφυσικὴ ιδιότητα ἔχουν τὰ μάτια τοῦ γιοῦ του, τοῦ Κεραυνοῦ!

Μὰ ὁ οὐρανὸς εἶναι ἄδειος. Ἐκτὸς ἀπὸ τίς χιλιάδες ἀστρά, ποὺ λάμπουν ἐκεῖ πάνω, κανένα ἄλλο ἀντικείμενο δέν ὑπάρχει.

Ὁ Κοντοστούτης, ποὺ ἔχει πάρει κουράγιο τώρα, ἀ-

κὸ παιδί δέκα χρονῶν κι' ἔχει κληρονομήσει ὅλες τίς ὑπερφυσικὲς ἰκανότητες τοῦ πατέρα του μὰ σάν παιδί ποὺ εἶναι ἀκόμα ἔχει θέβαια λιγώτερη δύναμι καὶ ἀντοχή ἀπὸ τὸν 'Υπεράνθρωπο. Ὁ Ντάνυ εἶναι γνωστὸς σ' ὅλη τὴν Ἀμερικὴ ὡς Κεραυνός, ὁ Γιοιὸς τοῦ 'Υπεράνθρωπου...

Ξαφνικά, ὁ Κοντοστούτης ἀρχίζει νά.... πετάει!

πειλεῖ... θεοὺς καὶ δαίμονες!

Σαλεύει τὴ γροθιά του στὸν οὐρανὸ καὶ λέει:

— "Ελα, ντέ! "Ελα, πράσινο φῶς, ἀν σοὺ θαστάει! Θά σέ ὑποδεχθῇ ὅπως σοὺ ἀξίζει ὁ τρομερὸς Κοντοστούτης! Θά σέ...

'Η φωνὴ τοῦ Κεραυνοῦ τὸν διακόπτει:

-- Πατέρα!, φωνάζει ὁ Γιοιὸς τοῦ 'Υπεράνθρωπου. Βλέπω κατὶ ἐκεῖ κάτω, χαμηλά, στὸν ὀρίζοντα!

Ὁ 'Υπεράνθρωπος κυττάζει πρὸς τὸ μέρος ποὺ δείχνει ὁ γιοιὸς του καὶ ξεχωρίζει τὴ σκοτεινὴ σιλουέττα ἑ-

νός μακρόστενου άντικειμένου, πού μοιάζει με πούρο.

— Είναι ένα αερόπλοιο!, λέει. Είναι...

Τήν ίδια στιγμή, βλέπουν μιά πράσινη φωτεινή δέσμη νά ξεκινά από τή μύτη του αερόπλοιου και νά κατεβαίνει γοργά προς τή γή, προς μιά μακρυνή συνοικία τής Νέας Υόρκης!

Η φωτεινή δέσμη σθίνει πάλι, ενώ τὸ αερόπλοιο συνεχίζει τὸ ταξίδι του. Λίγο πιὸ πέρα, τὸ πράσινο φῶς ξαναφαίνεται καὶ ξανασθίνει ἀρκετὲς φορές!

— Κι' ἄλλοι ἄνθρωποι ἐξαφανίστηκαν!, μурμουρίζει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Εἶσαι ἕτοιμος, Κεραυνέ;

— Εἶμαι ἕτοιμος, Ὑπεράνθρωπε!

Πατέρας καὶ γιὸς ἀπλώνουν τὰ μπράτσα τους, λυγίζουν τὰ γονατὰ τους, τὰ τεντώνουν πάλι ἀπότομα καὶ πετοῦν!

Ὁ Κοντοστούπης φωνάζει ξοπίσω τους:

— Μή... μὴ μ' ἀφήσετε μόνο! Θά... θά τρελλαθῶ ἀπὸ τὸ φόβο μου, ἄν...

Σφαίνει, βλέποντας τοὺς δυὸ φίλους του νά ξεμακραινουν γοργά.

— Μά... μανούλα μου!, τραυλίζει. Εἶμαι χαμένος!

Γυρίζει καὶ μπαίνει τρέχοντας μέσα στὸ σπίτι, ἀνοίγει μιά... ντουλάπα καὶ χώνεται μέσα! Τραβάει τὴν πόρτα καὶ τὴν κλείνει.

Βρίσκεται τώρα μέσα σὲ ἀπόλυτο σκοτάδι, τόσο πυκνὸ

καὶ τόσο μαῦρο, ὥστε ἡ καρδιά του σφίγγεται ἀπὸ φόβο.

— Θεούλη μου!, μурμουρίζει. Ντουλάπα εἶναι αὐτὴ ἢ ἡ ἴδια ἡ... Κόλασι;

Καὶ σπρώχνει τὴν πόρτα ἀνοίγοντάς τὴν.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, πού εἶναι ἀκριβῶς ἀπέναντι στὴν ντουλάπα, μπαίνει στὸ δωμάτιο ἓνα πράσινο φῶς καὶ τυλίγει τὸ νάνο!

Ὁ Κοντοστούπης νοιώθει μιά ἀκατανίκητη δύναμι νά τραβᾷ τὸ κορμὶ του σὰν ἓνας πανίσχυρος μαγνήτης!

Βγαίνει ἄθελά του ἀπὸ τὴν ντουλάπα, διασχίζει γοργὰ τὸ δωμάτιο, χωρὶς τὰ πόδια του ν' ἀγγίζουν χάμα, περνάει ἀπὸ τὸ παράθυρο, βρίσκεται ἔξω καί... πετάει!

Τυλιγμένος πάντα ἀπὸ τὸ πράσινο φῶς, πετάει πρὸς τὰ πάνω μὲ τόση γρηγοράδα, ὥστε δὲν προλαβαίνει οὔτε νά τρομάξη!

Μιά στιγμή ἀργότερα, φτάνει σὲ μεγάλο ὕψος, κοντὰ σ' ἓνα μακρόστενο αερόπλοιο, καὶ τὸ κορμὶ του περνάει ἀπὸ μιά στρογγυλὴ πόρτα καὶ χώνεται μέσα στὸ σκάφος!

Ἐκεῖ ἀντικρῶζει κάτι ἐκπληκτικὸ. Μέσα σὲ μιά μακρόστενη αἶθουσα, μερικοὶ ἄνθρωποι εἶναι καθισμένοι σὲ μεγάλα καθίσματα μὲ ἐκφρασι τρόμου στὰ πρόσωπά τους.

Κοντὰ τους στέκονται κά-

τι παράξενα πλάσματα, που μοιάζουν με ανθρώπους, μα που δέν είναι έντελως άνθρωποι.

Τό πρόσωπό τους θυμίζει ψάρι, πουλι ή άγριεμένη γάτα, μολοντί τό δέρμα τους είναι άπαλό σάν τών ανθρώπων.

Φορουν παράξενα ροβιχα καί στίς πλάτες τους κρέμονται άλλόκοτες συσκευές με ένα σωληνα στήν άκρη.

— Χριστός φυλάει!, μουρμουρίζει ό Κοντοστούπης. Χριστός φυλάει! Τί τέρατα είναι αυτά; "Ωχ, ή καρδούλα μου! Θά μέ... φάνε άραγε;

"Ενα από τά πλάσματα πηγαίνει κοντά του καί τοῦ δείχνει μιá καρέκλα. "Ο Κοντοστούπης προσέχει τά δάχτυλά του καί αφήνει μιá κραυγή τρώμου. Είναι μακρόστενα καί παράξενα σάν χέρια θρυκόλακα!

— "Αγιοι Πάντες!, μουρμουρίζει. Τί δάχτυλα είναι αυτά; Σκέψου νά τυλιχτούν γύρω από τό λαιμό μου! Μπορούν νά μέ πνίξουν ώσπου νά πής τρία!

— Θά σέ πνίξω, λέει τῷ πλάσμα σέ άσχημη άγγλική γλώσσα, αν δέν κλείσης τό στόμα σου! Βούλωσέ το καί κάθησε στήν καρέκλα! Εἶσαι αἰχμάλωτος τών Χαμόα, τῆς μεγάλης φυλῆς τών οὔρα νῶν!

"Ο νάνος κάθεται, ένῶ τά δόντια του χτυποῦν δυνατά σάν νά τόν ἔχει πιάσει ξαφνικά ὕψηλός πυρετός.

— Τῶν... τῶν Χαμόα; λέει. Εἶ... εἶμαι εὐτυχισμένος πού μέ... αἰχμαλώτισαν οἱ μεγάλοι Χαμόα! Τί... τί ὠραία πού εἶναι ἐδῶ μέσα! Καί τί... ὠραίοι πού εἶστε! Θά ἤθελα νά περάσω ὅλη μου τῇ ζωῇ μαζί σας!

Τό πρόσωπο τοῦ Χαμόα φωτίζεται ἀπό ἕνα μορφασμό πού μοιάζει με χαμόγελο καί θυμίζει... τρομαγμένο γατί!

— "Αλήθεια; λέει στήν άγγλική γλώσσα. Εἴμαστε ὠραίοι, ἔ;

"Ο Κοντοστούπης ξαναβρίσκει λίγο ἀπό τό θάρρος του.

— Τόσο ὠραίοι, ἀπαντάει, πού μοῦρχεται νά... κλαίω ἀπό τῇ συγκίνησί μου! "Από πού ἤρθατε καί τί εἶναι αὐτά τά πράγματα πού κρέμονται στήν πλάτῃ σας;

— "Ἦρθαμε ἀπό τῇ Χαμόα, λέει τό παράξενο πλάσμα, ἕνα μακρυνό ἄστρο πού βρίσκεται στήν καρδιά τοῦ Γαλαξία! Εἴμαστε ἐξερευνητές καί ἡ κυβέρνησί μας μᾶς ἔστειλε νά κάνουμε ἐξερευνήσεις σέ διάφορα ἄστρα τοῦ διαστήματος καί νά κουβαλήσουμε πίσω στή Χαμόα, τό ἄστρο μας, κάθε πλάσμα ὅμοιο με μᾶς πού θά βρίσκαμε! "Όταν φτάσαμε στή Γῆ καί εἶδαμε πόσες φυλές ἀνθρώπων ὑπάρχουν σ' αὐτή, ἀποφασίσαμε νά μα ζήσουμε ἀνθρώπους ἀπό κάθε φυλή, ἄντρες καί γυναῖκες, γέροντες καί παιδιά, ξανθοὺς καί μελαχροινούς, ψη-

λους και κοντούς, χοντρούς και λιγνούς! Φροντίσαμε και μάθαμε τις διάφορες γλώσσες των λαών της Γης και συγκεντρώνουμε τους αιχμαλώτους μας σ' ένα ώριμο σμένο σημείο, απ' όπου σε λίγο θα τους μεταφέρουμε στη Χαμόα με τα αερόπλοιά μας! Όσο για τις συσκευές αυτές, μας βοηθούν να πετούμε! Γυρίζεις αυτό το κουμπι και η συσκευή αρχίζει να λειτουργεί. Κάνει έξατμισεις από τον σωλήνα αυτόν έδω και σε σπρώχνει προς τα πάνω ή προς τα μπρός, ανάλογα με την κλίση του σώματός σου!

— Μωρέ μπράβο!, μουρμουρίζει ο Κοντοστούπης με θαυμασμό. Νά είχα κι' εγώ μια τέτοια συσκευή! Θα πετούσα σαν τον Κεραυνό!

Και λέει στον Χαμόα:

— Και τί θα τους κάνετε τους αιχμαλώτους σας όταν θα τους κουβαλήσετε στο άστρο σας;

— Οι επιστήμονες θα κάνουν πειράματα επάνω τους! Θα τους υποβάλουν σε διάφορες δοκιμασίες, στο πολύ κρύο, στην πολλή ζέστη, στις ύψηλες πιέσεις, για να δουν ποιά από τις φυλές της Γης θα μπορούσε να ζήσει στο άστρο μας! Τους υπόλοιπους θα τους... σκοτώσουν για να μη θασανίζονται χωρίς λόγο!

— Χριστουλάκη μου!, μουρμουρίζει ο Κοντοστούπης έτοιμος να λιποθυμήσει. Δέ... θέλω να πεθάνω εγώ! Άφη-

στε με να γυρίσω στη Γη! Άν με πάτε στη Χαμόα, θα πάθω συγκοπή και θα τ'οχετε κρίμα στην ψυχή σας που αφήσατε να πεθάνει ένας... λεβέντης σαν έμένα! Δέ θά...

Ένας από τους Χαμόα σωνάζει κάτι στην παράξενη γλώσσα τους δείχνοντας έξω. Συγχρόνως, γυρίζει ένα κουμπι στον τοίχο του αερόπλοιου και φώτα ανάβουν γύρω από το σκάφος, κάνοντας τη νύχτα μέρα!

Ο Κοντοστούπης κυττάζει από ένα παραθυράκι, που είναι δίπλα του και βλέπει τόν... Υπεράνθρωπο και τόν Κεραυνό να πλησιάζουν πετώντας όλοταχώς!

Άερομαχία

ΦΗΝΟΝΤΑΣ

γρυλλίσματα τρόμου, εκπλήξεως και θυμού, οι Χαμόα γυρίζουν τα κουμπιά των συσκευών τους, που αρχίζουν να λειτουργούν μ' ένα σιγανό γουργούρισμα, εξαπολύοντας μικρές φλόγες και καπνό από τους σωλήνες τους!

Επειτα, ένας - ένας πηδούν έξω και πετούν προς το μέρος του Υπεράνθρωπου και του Κεραυνού, τραβώντας συγχρόνως από τη ζώνη

τους κάτι παράξενα πιστόλια.

Μέσα στο αερόπλοιο έχει μείνει μόνο ένας Χαμόα, εκείνος που κουβέντιαζε πριν από λίγο με τον Κοντοστούπη. "Έχει γουρλώσει τὰ μάτια του και κυττάζει με τρόμο τους δυο υπερανθρώπους.

— "Έχετε κι' εσείς στη Γή συσκευές που πετούν; ρωτάει τόν Κοντοστούπη.

Ο νάνος δὲ χάνει τὴν εὐκαιρία νὰ κάνη τὸν καμπόσο. Φουσκώνει με καμάρι τὸ στήθος του καὶ λέει:

— Καὶ θέβαια ἔχουμε τέτοιες συσκευές! Τις θάζουμε στήν... τσέπη καὶ πετάμε! Δυστυχῶς, δὲν εἶχα τὴ δική μου συσκευή στήν τσέπη μου ὅταν με πιάσατε! Μὲ μιὰ τέτοια συσκευή...

Μὰ ὁ Χαμόα δὲν τὸν ἀκούει πιά. "Έχει καρφώσει τὰ μάτια του ἔξω καὶ τὸ στόμα του ἔχει ἀνοίξει διάπλατα.

— Τά... τὰ πιστόλια μας, μурμουρίζει, δὲν τοὺς κάνουν τίποτα!

"Έξω, ἡ μάχη — ἡ μάλλον ἡ ἀερομαχία — ἔχει ἀρχίσει ἀγρία ἀνάμεσα στοὺς Χαμόα καὶ στοὺς ἱπτάμενους ἀνθρώπους.

Οἱ Χαμόα τραβοῦν τὴ σκανδάλη τῶν πιστολιῶν τους ποὺ θγάζουν μὴ φλόγα κι' ἕνα σιγανὸ σφύριγμα, ποὺ θυμίζει φίδι.

Πρασινοκόκκινες ἀκτίνες χτυποῦν στὸ στήθος τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ τὸν Κεραυνό, μὰ δὲν τοὺς κάνουν τί-

ποτα ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα στιγμιαῖο πόγο ποὺ τοὺς προκαλοῦν.

Ο Ὑπεράνθρωπος περνάει ἀμέσως στήν ἐπίθεσι. Ρίχνεται πάνω στὸν πιὸ κοντινὸ Χαμόα καὶ ἡ γροθιά του χτυπάει τὸν ἀντίπαλό του στὸ κεφάλι τσακίζοντάς το.

Ο Χαμόα πεθαίνει ἀμέσως, μὰ ἡ συσκευή του ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ λειτουργεῖ, δὲν ἀφήνει τὸ κορμί του νὰ πέση. Ἀπεναντίας τὸ σηκώνει ψηλά, ὅλο καὶ πιὸ ψηλά, καὶ σὲ λίγο χάνεται μέσα στὸ γαλάζιο τοῦ οὐρανοῦ!

Ένας δεῦτερος Χαμόα, ποὺ δοκιμάζει νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τοῦ Ὑπεράνθρωπου, ἀπὸ πίσω, ἔχει τὴν ἴδια τύχη. Ο δυνατώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ σῆρκο καὶ τὸν στριφογυρίζει με μανία στὸν ἄέρα. "Επειτα, τὸν παρατάει ἀπότομα καὶ τὸ κορμί τοῦ Χαμόα πηγαίνει καὶ χτυπάει πάνω στὸ αερόπλοιο συγκλονίζοντάς το!

Τὸ κρανίو του ἀνοίγει στὰ δυὸ καὶ ἡ συσκευή του σπάει! Τὸ κορμί του πέφτει πρὸς τὴ γῆ σὰν βολίδα!

Πιὸ πέρα, ὁ μικρὸς Κεραυνὸς ἀντιμετωπίζει δυὸ συγχρόνως Χαμόα, ποὺ στριφογυρίζουν σὰν διάβολοι ὀλόγυρά του!

Ἡ μικρή, μὰ θαυματουργὴ γροθιά του, χτυπάει τὸν ἕνα στὸ σαγόνι, τινάζοντας τὸ κεφάλι πρὸς τὰ πίσω καὶ σπάζοντας τὴ σπονδυλική

του στήλη στη θάσι του κρανίου!

Συμβαίνει και σ' αυτόν ὁ, τι είχε συμβῆ και στὸν πρῶτο. Ἡ συσκευή του, πού ἔχει μείνει γερή, τὸν μεταφέρει μακριά, πολὺ μακριά μέσα στὸ γαλάζιο οὐρανό!

Ὁ δεύτερος ἀντίπαλος τοῦ Κεραυνοῦ εἶναι πιὸ ἔξυπνος ἀπὸ τὸν πρῶτο. Ἐξακολουθεῖ νὰ στριφογυρίζη γύρω ἀπὸ τὸ Γυιὸ τοῦ Ὑπεράνθρωπου μὲ ἀπίστευτη γρηγοράδα, ἐλπίζοντας νὰ τὸν ζαλίση ἔτσι.

Μὰ ὁ Κεραυνός, μὲ μιὰ ἀπότομη ἐξόρμησι, τὸν φτάνει καὶ ἡ γροθιά του προσγειώνεται πάνω στὴ συσκευή του καταστρέφοντάς την!

Καὶ τότε συμβαίνει κάτι ἀνατριχιαστικό:

Ἡ κατεστραμμένη συσκευή δὲν συγκρατεῖ πιὰ στὸν ἄερα τὸ κορμὶ τοῦ Χαμόα. Ἔτσι, ὁ ἀντίπαλος τοῦ Κεραυνοῦ πέφτει πρὸς τὴ γῆ, μὲ ὀρμὴ πού γίνεται ὄλο καὶ πιὸ μεγάλη, οὐρλιάζοντας ἀπὸ τρόμο καὶ ἀπόγνωσι!...

Μέσα σὲ λίγα λεπτά, κατέβηκε ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους τῶν ὑπεράνθρωπων δὲν ἔχει μείνει ζωντανός. Δυὸ μόνο, πού ἔχουν γλυτώσει ἀπὸ τὴ γροθιὰ τοῦ Ὑπεράνθρωπου καὶ τοῦ γυιοῦ του, δοκίμασαν νὰ σωθοῦν φεύγοντας μέσα στὸ νυχτωμένο οὐρανό.

Μὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Κεραυνὸς τοὺς κυνήγησαν, τοὺς ἔφτασαν καὶ τοὺς σάκισαν μὲ τὴ γροθιὰ τους.

Ἐπειτα, γυρίζουν πρὸς τὸ ἀερόπλοιο.

Μιά φωνὴ ὅμως τοὺς κάλει νὰ σταματήσουν:

— Μὴν πλησιάζετε στὸ ἀερόπλοιο! Ἄν δὲν ἀπομακρυνθῆτε ἀμέσως, θὰ σκοτώσω ὅλους τοὺς αἰχμαλώτους!

Εἶναι ὁ Χαμόα, πού εἶχε μείνει μέσα στὸ ἀερόπλοιο, κοντὰ στὸν Κοντοστούπη!

«Τὸ πᾶγμα πού σὲ κάνει νὰ γελάς!»

PATAEI τώ-

ρα στὸ χέρι του τὸ πιστόλι του καὶ ἔχει τὴν κάννη του στραμμένη πρὸς τὸν Κοντοστούπη καὶ τοὺς ἄλλους αἰχμαλώτους!

— Αὐτὸ πού κάνεις, δὲ θὰ σὲ ὠφελήσῃ σὲ τίποτα!, τοῦ φωνάζει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Δὲ θὰ μπορέσης νὰ ξεφύγης. Ἀπεναντίας, ἂν παραδοθῆς, δὲ θὰ σὲ σκοτώσω!

— Ὄχι!, ἀπαντᾷ ὁ Χαμόα. Ἄν δὲ φύγετε ἀμέσως, θὰ τοὺς σκοτώσω ὅλους ἐδῶ μέσα!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ διαφορετικά. Βλέπει ὅτι μιὰ ἐπέμβασίς του θὰ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νὰ σκοτωθοῦν μερικοὶ ἄθῳοι. Δὲν ξέρει ὅτι μέσα στὸ ἀερόπλοιο θρῖσκεται κι' ὁ ἀγαπητὸς φίλος του, ὁ Κοντοστούπης.

— Πᾶμε, Κεραυνέ!, λέει στὸ γυιὸ του. Δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε τίποτα!

Καὶ οἱ δυὸ ἱπτάμενοι ἀνθρώποι ἀπομακρύνονται. Σὲ λίγο, θρίσκονται πέρα ἀπὸ τὸ φωτεινὸ κύκλο, πού ρίχνουν τὰ φῶτα τοῦ ἀερόπλοιου, καὶ χάνονται μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

Ἡ καρδιά τοῦ Κοντοστούπη σφίγγεται ἀπὸ ἀγωνία καὶ παγώνει ἀπὸ φόβο.

Οἱ φίλοι του ἔχουν φύγει! Εἶναι τώρα μόνος καὶ ἀπροσάτευστος μὲ τὸν φριχτὸ Χαμόα καὶ τὸ παράξενο καὶ τρομερὸ πιστόλι του!

Ὁ Χαμόα βλέποντας τοὺς δυὸ ἱπτάμενους νὰ ξεμακραινῶν καὶ νὰ χάνωνται, καγχαίζει θριαμβευτικά.

Γλύτωσε φτηνὰ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν καταπληκτικῶν ἐκείνων ἀνθρώπων! Δὲν ἔχει παρὰ νὰ ὁδηγήσῃ τὸ ἀερόπλοιο τοῦ στῆ θάσι του γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ κάθε κίνδυνο...

Κλείνει τὴν πόρτα τοῦ ἀερόπλοιου, γυρίζει ἕνα κουμπὶ σβήνοντας τὰ ἐξωτερικὰ φῶτα κι' ἔπειτα πηγαίνει καὶ κάθεται μπροστά, στὴν πλώρη τοῦ ἀερόπλοιου, ὅπου ὑπάρχει ἕνα στενόμετρο παράθυρο καὶ διάφοροι μοχλοί.

Τραβάει ἕνα μοχλὸ καὶ τὸ ἀερόπλοιο ξεκινάει, ἐνῶ ὁ Χαμόα λέει στοὺς αἰχμαλώτους:

— Προσέξτε καλὰ! Εἶμαι μόνος κι' εἴσαστε πολλοί! Μὴ δοκιμάσετε ὅμως νὰ μοῦ ἐπιτεθῆτε! Μπορῶ νὰ σᾶς σκοτώσω ὅλους, πρὶν προλάβετε νὰ με ἀγγίξετε! Νά, γιὰ νὰ πεισθῆτε!

Καὶ γυρίζοντας στρέφει τὸ πιστόλι του πρὸς ἕνα μεγαλόσωμο ἄντρα, πού εἶναι καθισμένος στὴν πρώτη σειρὰ τῶν αἰχμαλώτων, καὶ τραβάει τὴ σκανδάλη.

Τὸ πιστόλι του θγάζει μιὰ φλόγα καὶ ἕνα παράξενο σφύριγμα. Πρασινοκόκκινες ἀκτίνες ἀγγίζουν τὸ στήθος τοῦ ἀνθρώπου, ἀνοίγοντας ἐκεῖ μιὰ τρομακτικὴ πληγὴ. Ὁ ἄνθρωπος συσπάται, γέρνει πλάγια καὶ μένει ἀκίνητος, νεκρός!

Κραυγὲς φρίκης θγαίνουν ἀπὸ τὰ στήθη τῶν αἰχμαλώτων, ἐνῶ ὁ Χαμόα χαμογελάει μὲ περηφάνεια γιὰ τὸ «κατόρθωμά» του καὶ στρέφει τὴν προσοχή του στοὺς μοχλοὺς πού θρίσκονται μπροστά του.

Ὁ Κοντοστούπη παραληρεῖ ἀπὸ τὸ φόβο του.

— Μανούλα μου!, μουρμουρίζει. Τί ἦταν αὐτὸ πού εἶδαν τὰ μάτια μου; Πάει ὁ ἄνθρωπος! Τὸν ἔφαγε τὸ τέρας!... "Ἐτσι θὰ μὲ φάῃ κι' ἐμένα, τὸν τρανὸ Κοντοστούπη, τό... καμάρι τῆς Νέας Ὑόρκης! "Αἰγιο Πάντες, βοηθήστε με! Βάλτε τὰ ἅγια χεράκια σας!... Θὰ χάσω τὴν ὑπομονή μου καὶ θὰ τὸν ...χτυπήσω ἄσχημα αὐτὸν τὸν κρεμανταλά!

Ὁ Χαμόα, ἀκούγοντας τὸν Κοντοστούπη νὰ μουρμουρίζει, λέει:

— Τί λὲς ἐσύ ἐκεῖ πέρα μὲ τὴ μεγάλη μύτη;

—Τί... τί...ποτα, καλέ μου!, τραυλίζει ὁ Κοντοστούπης

μέ την ψυχή στο στόμα από την τρομάρα. Τίποτα, χρυσέ μου! Είπα μόνο πώς είσαι φοβερός και τρομερός! Είσαι υπέροχος! «Ως κι' ό. Υπεράνθρωπος δεν μπόρεσε να σε νικήση!

— Ό 'Υπεράνθρωπος; ρωτάει ό Χαμόδα παραξενεμένος;

— Ναί!, λέει ό νάνος. Ό 'Υπεράνθρωπος κι' ό γυιός του ό Κεραυνός, οί δυό ιπτάμενοι άνθρωποι, πού σκότωσαν τόσους συντρόφους σου πριν από λίγο! Είναι άτρωτοι στις σφαίρες και στα χτυπήματα! Έσύ όμως κατάφερες να τους ξεφύγης, χάρις στην έξυπνάδα σου!... Πόσο σε θαυμάζω!

Και ό Κοντοστούπης προσθέτει μέσα του:

«Νά σε πάρη ό διάβολος και να σε σηκώσει, τέρας! Τί να σου κάνω, πού... συχαίνουμαι να σε πιάσω! 'Αλλοιώς, θά σου έκανα αγνώριστα τά άπαισία μούτρα σου!»

— Είναι άτρωτοι, έ; λέει κοροϊδευτικά ό Χαμόδα. Δυστυχώς δεν είχα μαζί μου «όκ-όκ»! Θά τους μάθαινα χορό τότε!

Ό Κοντοστούπης γουρλώνει τά μάτια του. Τί να ναι έραγε αυτό τó «όκ-όκ»; Κανένα καινούργιο όπλο μέ τρομακτική δύναμη;

— «Όκ-όκ»; ρωτάει. Τί είναι; Πιστόλι;

— Όχι!, απαντάει ό Χαμόδα γελώντας. Θά μάθης σύντομα τί είναι αυτό! Ξέρεις τί σημαίνει «όκ-όκ»; Τό «πράγμα πού σε κάνει να γελάς»!

Ό Κοντοστούπης μορφάζει περιφρονητικά, κάνοντας τή μεγάλη κόκκινη μύτη του να σαλεύη κωμικά.

— Τό «πράγμα πού σε κάνει να γελάς»!, μουρμουρίζει. Χαρά στο πράμα!...

‘Η... «Άεροπλοιάρα»!

Ε λίγο αρχίζει αρχίζει να ξημερώνη. Ό Κοντοστούπης κυττάζει από τó παραθυράκι πού είναι δίπλα του και βλέπει ότι τó αεροπλοιο ταξιδεύει πάνω από κάτι πανύψηλα δασώδη βουνά.

Κοντά στην πιό ψηλή κορυφή, επάνω σ' ένα μεγάλο πλάτωμα χωρίς δέντρα, ό νάνος ξεχωρίζει κτίρια και ανθρώπους να πηγαиноέρχωνται.

«Τί να ναι αυτό; σκέπτεται. Έδώ είναι ίσως τó κρησ φύγετο όπου οί Χαμόδα συγκεντρώνουν τούς αϊχμαλώτους τους, πριν τούς μεταφέρουν στο μακρινό άστρο τους! Παναγίτσα μου!... Τί αεροπλοιάρα είναι αυτή;

Καί τότε ἄρχισε μία τρομερή ἀερομαχία ἀνάμεσα στούς Ὑπερανθρώπους καί στούς Χαμόδα, πού εἶχαν ἔρθε ἀπό ἕνα μακρινό ἀστρο.

Πραγματικά, λίγο πιά πέ-
ρα ἀπό τὸ πλάτωμα, ἐπάνω
στήν πλαγιά ἑνὸς λόφου, εἶ-
ναι προσγειωμένο ἕνα τερά-
στιο ἀερόπλοιο, πιά μεγάλο
κι' ἀπὸ ὑπερωκεάνειο!

Ἀπὸ μιά ἀνοιχτή πόρτα
τοῦ ἀερόπλοιου αὐτοῦ μπαι-
νοθγαίνουν πολλοὶ Χαμόδα.

Στὰ πλευρά του ὑπάρχει
ἕνα μεγάλο καὶ πλατὺ ἀνοι-
γμα. Ἐνα μικρὸ ἀερόπλοιο
θγαίνει ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα αὐ-
τό, ὑψώνεται στὸν οὐρανὸ
καὶ χάνεται μακριά.

Τὸ ἀερόπλοιο, ὅπου θρίσκε-
ται ὁ Κοντοστούπης, χαμη-
λώνει ἀπαλά, ἐλαττώνει τὴν
ταχύτητά του καὶ μπαίνει μέ-
σα σὸ γιγάντιο ἀερόπλοιο
ἀπὸ τὸ μεγάλο ἀνοιγμα.

Μὲ τὸ πρόσωπο συσπασμέ-
νο ἀπὸ ἔκπληξι, ὁ Κοντο-
στούπης θλέπει νὰ μπαίνουν
μέσα σὲ μιά ἀπέραντη, παν-
ύψηλη αἶθουσα καὶ νὰ στα-

ματούν ανάμεσα σέ εκατοντάδες άλλα αερόπλοια.

‘Ο Χαμόα ανοίγει τήν πόρτα, πηδάει έξω καί λέει στους αἰχμαλώτους του:

— Βγῆτε έξω!

‘Υπακούουν ὅλοι. ‘Ο Κοντοστούπης θγαίνει κι’ αὐτός παραπατώντας καί μουρμουρίζοντας μέσα του ὅλες τίς προσευχές πού εἶχε μάθει σά παιδικά του χρόνια...

— ‘Ακολουθήστε με!, διατάζει ὁ Χαμόα.

Τούς ὁδηγεῖ μέσα σ’ ἕνα μακρὺ διάδρομο, ὅπου περπατοῦν κι’ ἄλλοι Χαμόα, καί σταματάει μπροστά σέ μιὰ ἀνοιχτὴ πόρτα.

— Εἰστε ἐλεύθεροι!, τοὺς λέει, χαμογελώντας παράξενα.

‘Ο Κοντοστούπης κι’ οἱ ἄλλοι τὸν κυττάζουν σαστισμένοι, μὴν πιστεύοντας στ’ αὐτιά τους.

“Επειτα, ὅλοι μαζί, ὁρμὸν τήν πόρτα καί θγαίνουν έξω! Μὰ ὁ ἐνθουσιασμός τους σβήνει ἀμέσως! Βρίσκονται, πάνω στὸ πλάτωμα, πού ὁ Κοντοστούπης εἶχε δῆ ἀπὸ ψηλά. ‘Εκατοντάδες ἄνθρωποι πηγαινοέρχονται σ’ αὐτό, μπροστά σέ κάτι μεγάλα ξύλινα κτίρια, σὰν στρατώνες.

‘Ολόκληρο τὸ πλάτωμα εἶναι ζωσμένο ἀπὸ τέσσερες σειρές ἀγκαθωτά συρματοπλέγματα!

Εἶναι αἰχμαλῶτες τῶν Χαμόα, τῆς παράξενης καί τρομερῆς φυλῆς τῶν τερατωνδῶν πλασμάτων πού ἤρθαν

στὴ Γῆ ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ σύμπαντος!

‘Ανάμεσα στοὺς αἰχμαλώτους περιφέρονται ἄρκετοι Χαμόα μὲ τὰ ὅπλα τους ἑτοιμα, ἄγρυπνοι καί ἄγριοι!

Τὸν Κοντοστούπη τὸν ἔχει πιάσει ἕνα ἀπερίγραπτο τρεμούλιασμα.

«Θε...οὐ λη μου!, μουρμουρίζει. Τί ἦταν αὐτὸ πού ἔπαθα ὁ ἄμειρος; Χτὲς ἤμουν στὴ Νέα ‘Υόρκη, ἐλεύθερος καί ξένοιαστος! Τώρα εἶμαι αἰχμαλῶτος τεράτων σέ μιὰ μακρινὴ θουνοκορφή! Δέν εἶναι ζωὴ πιά αὐτὴ πού περνώ, Χριστούλη μου! Δέν ἀντέχω πιά στίς περιπέτειες πού τραβῶ κάθε τόσο! “Ετσι μούρχεται... ν’ αὐτοκτονήσω!»

Ξαφνικά, βλέπει μπροστά του ἕνα Χαμόα νά τὸν κυττάζει ἄγρια καί τὰ χάνει ἀπὸ τὴν τρομάρα του.

— Τί ὠραία... τί καλὰ!, λέει. Πῶς μ’ ἄρέσει ἐδῶ πέρα! Καί νά μὲ διώξετε ἀκόμα, δέν φεύγω!

‘Ο Χαμόα τὸν σπρώχνει γιὰ νά τὸν παραμερίση.

‘Ο Κοντοστούπης, πού εἶναι ἕνα παράξενο ἀνακάτωμα δειλίας καί θράσους, θυμώνει.

— Γιὰ νά σοῦ πῶ!, τοῦ λέει, μὲ ἀγανάκτησι. Μὴ σπρώχνεις ἔτσι! Ξέρεις ποίος εἶμαι ἐγώ; ‘Ο Κοντοστούπης! ‘Ο μεγάλος... δημοσιογράφος! Θὰ βάλω τ’ ὄνομά σου στὴν ἐφημερίδα μου καί θὰ βρῆς τὸν μεπλά σου! Καί...

‘Ο Χαμόα σπκώνει τὸ χέρι

του με τὰ παράξενα δάχτυλα καὶ χτυπάει τὸν Κοντοστούπη με δύναμι στο κεφάλι.

Ὁ νάνος σωριάζεται χάμω λιπόθυμος...

Ὅταν, ἀρκετὴ ὥρα ἀργότερα, ἀνοίξε τὰ μάτια του, ἀντίκρουσε τὸ ὁμορφο πρόσωπο τῆς... Ἔλσας, τῆς γυναίκας τοῦ Ὑπεράνθρωπου!

Βρίσκονται μέσα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ξύλινα κτίρια τοῦ στρατοπέδου συγκεντρώσεως. Ἡ Ἔλσα θάζει κομπρέσες στὸ κεφάλι τοῦ Κοντοστούπη με μιά θρεγμένη πετσέτα.

— Ἔλσα!, λέει ὁ νάνος. Ἐδῶ εἶσαι κι' ἐσύ; Τοὺς ἀτιμούς! Ἄν ἦσουν... λίγο πιὸ ψηλός, θὰ τοὺς τσάκιζα ὁλους στὸ ξύλο!

Ἡ Ἔλσα γελάει. Ἐπειτα, σοβαρεύεται καὶ λέει:

— Εἶναι καλὰ ὁ Ντάνυ κι' ὁ Τζίμ;

Ὁ Κοντοστούπης κουνάει με ἀπόγνωσι τὸ κεφάλι του καὶ διηγεῖται στὴν Ἔλσα τὸ ἐπεισόδιο τῆς ἀερομαχίας.

— Δυστυχῶς, λέει στὸ τέλος, ὁ Κεραυνὸς κι' ὁ Ὑπεράνθρωπος βρίσκονται πολὺ μακριὰ μας καὶ δὲν μποροῦν νὰ μᾶς βοηθήσουν!...

Ὁ Κοντοστούπης... δρᾶ!

ΜΑ δὲν ἔχει μαντέψει σωστὰ ὁ Κοντοστούπης. Τὴ στιγμή ἐκείνη, ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Κεραυνὸς βρίσκονται πολὺ κοντὰ του, σὲ

ἀπόστασι πενήντα ἢ ἑκατὸ μέτρων, ἀνάμεσα στὰ δέντρα ποὺ φυτρώνουν γύρω ἀπὸ τὸ πλάτωμα!

Ὅταν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο καὶ τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας τοὺς τύλιξε, οἱ δυὸ ἱπτάμενοι ἄνθρωποι γύρισαν πίσω καὶ ἀπὸ μακριὰ παρακολούθησαν τὸ ἀερόπλοιο.

Ὅταν ἀπὸ μακριὰ εἶδαν τὸ στρατόπεδο τῶν Χαμόα καὶ τὸ γιγάντιο ἀερόπλοιο, χαμήλωσαν καί, πετώντας χαμηλὰ ἀνάμεσα στὰ δέντρα, ἔφτασαν κοντὰ στὰ συρματοπλέγματα τοῦ πλατώματος.

Ἀπὸ ἐκεῖ, εἶδαν τὸν Κοντοστούπη νὰ πέφτη χτυπημένος ἀπὸ τὸν Χαμόα καὶ τὴν Ἔλσα νὰ τρέχη κοντὰ του καὶ νὰ τὸν μεταφέρῃ με τὴ βοήθεια μερικῶν αἰχμαλώτων μέσα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ξύλινα κτίρια...

Ἡ καρδιὰ τοῦ Ὑπεράνθρωπου ματώνει! Ἡ Ἔλσα, ἡ ἀγαπημένη του γυναῖκα, εἶναι αἰχμαλώτη ἐξώκοσμων τεράτων καὶ θρίσκειται σὲ ἀπόστασι λίγων μόνο μέτρων, χωρὶς αὐτὸς νὰ μπορῇ νὰ τὴν βοηθήσῃ!

Καταλαβαίνει ὅτι, μολονότι αὐτὸς κι' ὁ Κεραυνὸς μποροῦν νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τῶν Χαμόα καὶ νὰ τοὺς ἐξοντώσουν ἕναν - ἕναν, δὲν πρέπει νὰ δρᾶσουν, γιατί θὰ θάλουν ἑτ. σὲ κίνδυνο τὴ ζωὴ τῆς Ἔλσας, τοῦ Κοντοστούπη καὶ ἄλλων αἰχμαλώτων...

Ὁ Κεραυνὸς εἶναι ἀνυπόμονος.

— Τί περιμένουμε, πατέρα; λέει. Γιατί δε ριχνόμαστε πάνω στα τέρατα;

— Μή θιάζεσαι, Ντάνυ!, απαντάει ο Υπεράνθρωπος. Πρέπει να δράσουμε με σύνεσι! Θά περιμένουμε να σκοτεινιάση...

Μα στο μεταξύ ήταν γραφτό να συμβούν γεγονότα απροσδόκητα για τους δυο ιπτάμενους ανθρώπους.

Ο Κοντοστούπης, νομίζοντας πως οι δυο πανίσχυροι φίλοι του βρίσκονται πολύ μακριά, θεωρεί καθήκον του να προστατεύση αυτός την Έλσα.

Η παθολογική δειλία του παλεύει για μερικές στιγμές μέσα του με το καθήκον του προς τη γυναίκα του φίλου του.

«Θεούλη μου!, σκέπτεται. Τί να κάνω; Αν δεν βοηθήσω την Έλσα να ξεφύγη από τα χέρια τους, θά είμαι ένας άτιμος, ένας ανάξιος φίλος! Αν πάλι τη βοηθήσω, μπορεί να πάθω... συγκοπή από το φόβο μου! Τί να κάνω, Χριστούλη μου;»

Ξαφνικά, παίρνει την απόφασί του. Θά βοηθήση την Έλσα! Θά κάνει ό,τι μπορεί για να σώση τη γυναίκα του φίλου του!

Σηκώνεται, φουσκώνει το στήθος του με καμάρι και λέει στην Έλσα.

— Μή φοβάσαι, Έλσα! Όσο ζή ο Κοντοστούπης, δεν έχεις κανένα φόβο να πάθης τίποτα!

Κυττάζει γύρω του και

βλέπει ένα χοντρο ξύλο άκουμπισμένο σε μία γωνία. Πηγαίνει εκεί, το σηκώνει και πηγαίνει και στέκεται πίσω από την πόρτα του κτιρίου.

— Έχω ένα σχέδιο, Έλσα!, λέει. Πήγαινε στο παράθυρο και φώναξε έναν από τους Χαμόα ναρθή μέσα. Πες του ότι συμβαίνει κάτι πολύ σοβαρό!

Η Έλσα τον κυττάζει παραξενεμένη

— Τί σκοπεύεις να κάνης, Κοντοστούπη;

— Μή με ρωτάς!, φωνάζει απότομα ο νάνος. Μή με ρωτάς γιατί μου κόβεις τη φόρα και το θάρρος! Κάνε γρήγορα πρὶν καταλάβω καλά τί κάνω και... λιποθυμήσω από την τρομάρα μου!

Η Έλσα πηγαίνει στο παράθυρο και φωνάζει σ' ένα Χαμόα:

— Έλάτε μέσα! Συνέθη κάτι σοβαρό!

Ο Κοντοστούπης, πίσω από την πόρτα, περιμένει τρέμοντας ολοκληρωσ από την ταραχή του.

Ακούει τὰ βήματα του Χαμόα να πλησιάζουν και ή καρδιά του σπαρταράει από τὸν τρόπο.

«Χριστουλάκη μου!, σκέπτεται. Δόσε δύναμι στο δούλο σου Κοντοστούπη! Κάνε να μην πάθω συγκοπή, πρὶν ἐκτελέσω τὸ καθήκον μου! Θεούλη μου! Νάτος ὁ Χαμόα!»

Πραγματικά, ὁ Χαμόα προβάλλει στο ἀνοιγμα τῆς πόρτας και λέει στην Έλσα:

— Τί συμβαίνει; Γιατί με φώναζες;

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Κοντοστούπης, πού στέκόταν πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, κατεβάζει τὸ ξύλο πού κρατᾷ στὸ κεφάλι τοῦ Χαμόα!

Ὁ Χαμόα δὲν πέφτει ἀμέσως. Μένει ὀρθίος τρεκλίζοντας καὶ βογγώντας ὑπὸ κωφά.

— "Αἱοὶ Πάντες!, μουρμουρίζει ὁ νάνος. Κάνετέ τον νά πέση πρίν... πέσω ἐγώ!

Ὁ Χαμόα πέφτει μὲ θρόντο ἀναίσθητος.

Ὁ Κοντοστούπης τρέχει κοντά του καὶ τοῦ λύνει τὴ συσκευή ἀπὸ τὴν πλάτη.

— "Ελα!, λέει στὴν "Ελσα. Φόρεσέ την! "Όταν γυρίσης αὐτὸ τὸ κουμπί, πετάς! "Ἡ "Ελσα φορεῖ τὴν συσκευή.

— Φύγε τώρα!, τῆς λέει ὁ Κοντοστούπης. Γύρισε τὸ κουμπὶ καὶ θγές ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο! Θὰ στρίβης γυρίζοντας τὸ κεφάλι σου δεξιὰ κι' ἀριστερά!

— "Όχι!, ἀπαντᾷ ἡ "Ελσα. Δὲ θὰ φύγω μόνη μου! Θάρθῃς κι' ἐσύ μαζί!

— Μά... πῶς; ρωτᾷ ὁ Κοντοστούπης γουρλώνοντας τὰ μάτια του. "Εχουμε μόνο μιά συσκευή!

— Θὰ φωνάξω ἄλλον ἕνα Χαμόα καὶ θὰ τὸν χτυπήσης στὸ κεφάλι ὅπως τὸν πρῶτο!

— "Ο...δ...δχι!, τραυλίζει ὁ νάνος. Θά... θὰ πάθω... συγκοπή, ἀν...

Μά ἡ "Ελσα φωνάζει κιό-

λας ἀπὸ τὸ παράθυρο ἕνα Χαμόα κι' ὁ Κοντοστούπης, μὲ τὸ πρόσωπό του κωμικά παραμορφωμένο ἀπὸ τὸν τρόμο, σηκώνει πάλι τὸ ξύλο καὶ στέκεται πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Μὲ χέρια πού τρέμουν κατεβάζει τὸ ξύλο στὸ κεφάλι τοῦ δευτέρου Χαμόα, καθὼς αὐτὸς μπαίνει μέσα. Ὁ Χαμόα πέφτει κοντὰ στὸν πρῶτο, ἐνῶ ὁ Κοντοστούπης κρατιέται ἀπὸ τὴν πόρτα γιὰ νὰ μὴν πέση κι' αὐτὸς χάμω...

"Επειτα, φουσκώνει τὸ στήθος του καὶ λέει καμαρωτά:

— Χά, χά, χά! "Εκατὸ σάν αὐτὰ τὰ κουνούπια μπορῶ νὰ ξεκάνω!

Σκύβει, παίρνει τὴ συσκευή καὶ τὴ φορεῖ.

— Τώρα θὰ γίνω πουλί!, λέει στὴν "Ελσα. Ξεκίνησε πρώτη, "Ελσα! Θὰ σὲ ἀκολουθήσω!

"Ἡ "Ελσα γυρίζει τὸ κουμπὶ καὶ θγαίνει ἀπὸ τὸ παράθυρο πετώντας.

Ὁ Κοντοστούπης γυρίζει τὸ κουμπὶ, μά, τὴν ἴδια στιγμή, νοιώθει μιά φαγούρα στὸ αὐτὶ καὶ γέρνει τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ δεξιὰ.

"Ετσι, ἀντὶ νὰ θγῇ ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἀρχίζει νὰ στριφογυρίζη μέσα στὴν αἰθουσα, πετώντας, σάν... τζίτζικας πού τοῦ ἔχουν θγάλει τὸ ἕνα μάτι!

— Μανούλα μου!, τραυλίζει ἔντρομος. Τί ἦταν αὐτὸ πού ἔπαθε ὁ μοναχογιός σου;

Οἱ Ἄετοι Ἐφορμεῦν

ΣΤΟ μεταξύ, ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Κεραυνὸς περιμένουν ἔξω ἀπὸ τὸ στρατόπεδο, κρυμμένοι ἀνάμεσα στοὺς θάμνους.

Ξαφνικά, κραυγὲς ἀκοίγονται καί, πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους, μέσα στὸ γαλάζιο οὐρανό, βλέπουν κάτι ἀπροσδόκητο καὶ καταπληκτικό.

Βλέπουν τὴν "Ἐλσα νά.... πετάει μὲ μεγάλη ταχύτητα. Στὴν πλάτη της εἶναι στερεωμένη μιὰ συσκευή τῶν Χαμόα.

Πίσω της, πετοῦν οὐρλιάζοντας καὶ κραυγάζοντας ἄρκετοὶ Χαμόα, μὲ τὰ τερατόμορφα πρόσωπά τους συσπασμένα ἀπὸ θυμό.

Στὰ χέρια τους κρατοῦν πιστόλια, ποὺ ἀπὸ τὰ στόμιά τους βγάζουν φλόγες καὶ κοκκιγοπράσινες ἀκτίνες!

Ἡ καρδιά τοῦ πιὸ δυνατοῦ ἀνθρώπου τοῦ κόσμου παύει νὰ χτυπά γιὰ - δυὸ στιγμὲς! Ἡ "Ἐλσα, ἡ πολυαγαπημένη του, κινδυνεύει νὰ ἐξοντωθῇ ἀπὸ τὶς ἀκτίνες θανάτου τῶν Χαμόα!

— Ἐμπρός, Κεραυνέ!, φωνάζει. Ἀκολουθήσέ με!

Οἱ δυὸ ὑπεράνθρωποι, πατέρας καὶ γιός, ἀπλώνουν τὰ μπράτσα τους, λυγίζουν καὶ τεντώνουν τὰ γόνατά τους καὶ πετοῦν.

Ἀνυψώνονται, σκίζοντας τὸν ἀέρα μὲ γρηγοράδα βολίδος καὶ παίρνουν θέσεις ἀ-

νάμεσα στοὺς ἐξώκοσμους Χαμόα καὶ στὴν "Ἐλσα!

Καὶ τότε ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ ὁ Κεραυνὸς ἀφήνουν ὅλη τὴν ἐκδικητικὴ μανία καὶ τὴ λύσσα ποὺ τοὺς κατέχει νὰ ξεσπάση.

Πολεμοῦν ὁ ἕνας γιὰ τὴ γυναῖκα του, τὸ μοναδικό καὶ δυνατὸ ἔρωτα τῆς ζωῆς του, καὶ ὁ ἄλλος γιὰ τὴ μητέρα του.

Ρίχνονται πάνω στοὺς Χαμόα καὶ ἀρχίζουν νὰ τοὺς κυνηγοῦν στὸν ἀέρα, ὅπως τὰ γεράκια κυνηγοῦν τὰ μικρότερα πουλιά!

Οἱ γροθιές τους χτυποῦν καὶ σὲ κάθε χτύπημα ἕνας ἀπὸ τοὺς Χαμόα ταξιδεύει γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο!

Δὲν πέφτουν ὅμως ὅλοι τους στὴ γῆ. Ἐκεῖνοι ποὺ οἱ συσκευές τους δὲν ἔπαθαν τίποτα ἐξακολουθοῦν νὰ πετοῦν ὥσπου χάνονται στὸν ὀρίζοντα ἢ στὰ γαλάζια θάθη τοῦ οὐρανοῦ.

Ἐνῶ ἡ μάχη συνεχίζεται ἀκόμα, ὁ Κεραυνὸς κυττάζει πρὸς τὸ μέρος, πρὸς τὸ ὁποῖο εἶχε φύγει ἡ μητέρα του, καὶ ἀφήνῃ μιὰ κραυγὴ φρίκης.

Βλέπει τὴν "Ἐλσα, διακόσια μέτρα πιὸ πέρα, στὴ μέση ἑνὸς κοπαδιοῦ ἀπὸ τεράστιους ἀετούς! Τὰ ὄρνεα τὴν τριγυρίζουν κράζοντας ἀπαίσια καὶ προσπαθώντας νὰ τὴν κομματιάσουν μὲ τὰ ράμφη τους καὶ τὰ νύχια τους!

Ἀμέσως, ὁ Κεραυνὸς παρατάει τοὺς Χαμόα καὶ πετάει πρὸς τὴν "Ἐλσα.

Ἀρπάζει τὴ μητέρα του ἀ-

πό τη μέση και με μιὰ θεαματική θουτιά προσγειώνεται μαζί της χάμω και τῆς θγάζει τῆς συσκευή ἀπὸ τὴν πλάτη γιὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ πετάξῃ πάλι.

“Ἐπειτα, λέει στὴν “Ἐλσα:

— Μείνε ἐδῶ, μητέρα!

Καὶ πετάει πάλι. Οἱ ἀετοί, πού ἔχουν χαμηλώσει στὸ μεταξὺ ἱκανοποιημένοι πού ἔχουν τώρα δυὸ ὑποψήφια θύματα, δέχονται ἀπὸ τὸ παιδί τοῦ Ὑπερανθρώπου μιὰ ἐπίθεσι τόσο ὀρμητικὴ, ὥστε ὑποχωροῦν ξαφνιασμένοι.

Ὁ Κεραυνὸς ἀρπάζει δυὸ ἀετοὺς ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ χρησιμοποιοῦντας τοὺς ὥς... ρόπαλα, χτυπάει μ’ αὐτοὺς τ’ ἄλλα πουλιά!

Ξαφνικά ὅμως δέχεται οἱ κρανίῳ ἓνα χτύπημα ράμφους ἀπὸ ἓναν ἀετὸ πῶς τολμηρὸ ἀπὸ τοὺς ἄλλους! Ὁ Κεραυνὸς, πού τὰ κόκκαλά τοῦ κρανίου του δὲν ἔχουν ἀκόμα δέσει ἐντελῶς ἐξ αἰτίας τῆς ἡλικίας του, ζαλίζεται καὶ νοιώθει ἓνα διαπεραστικὸ πόνο.

Χαμηλώνει σὰν πληγωμένο πουλὶ καὶ προσγειώνεται σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴ μητέρα του.

Οἱ ἀετοὶ τὸν ἀκολουθοῦν μὲ ἄγριες κραυγές, ἀποφασισμένοι νὰ ἀποτελειώσουν τὸ μικροσκοπικὸ μὰ θαυματουργὸ ἀντίπαλό τους.

Λογαριάζουν ὅμως χωρὶς τὸν ξενοδόχο!

Μιὰ στιγμή πρὶν τὰ ράμφη τους ἀρχίζουν νὰ τὸν χτυποῦν, ὁ Κεραυνὸς τινάζεται ὀρθίος καὶ οἱ γροθιές του

σκορποῦν πάλι τὸν πανικὸ καὶ τὸ θάνατο ἀνάμεσα στὰ πουλιά!

Τέλος, ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀετοὺς ἔχουν μείνει ζωντανοὶ ξεμακραινοῦν ὅσο πῶς γρήγορα μποροῦν ἀπὸ τὸ καταπληκτικὸ ἐκεῖνο παιδί τῶν δέκα χρονῶν!

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Ὑπεράνθρωπος προσγειώνεται δίπλα στὸν Κεραυνὸ ἀνήσυχος. Βλέπει ὅμως πῶς ὁ γυιὸς του δὲν ἔχει πάθει τίποτα καὶ γυρίζει στὴν “Ἐλσα.

— Ἀγαπημένη μου!, τῆς λέει. Δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῆς πόσο πικρὲς ὥρες πέρασας! Ἡ ψυχὴ μου ἦταν μαύρη ἀπὸ τὴν ἀγωνία μου γιὰ σένα! Τώρα ὅμως πού σ’ ἔχω πάλι κοντά μου, γερὴ καὶ ζωντανή, εἶμαι εὐτυχισμένος!

Τὴν ἀγκαλιόζει καὶ τὴν φιλάει γλυκά, ἐνῶ ὁ Κεραυνὸς καμαρώνει τοὺς γονεῖς του....

Ὁ Ὑπεράνθρωπος
καὶ τὸ «Ὁκ - Ὁκ»!

ΚΟΝΤΟΣΤΟΥ-
ΠΗΣ, ὅμως δὲν εἶναι καθόλου εὐτυχισμένος. Περνάει πολὺ δύσκολες στιγμές.

Ἐχει χάσει τὴν ψυχραιμία του καὶ δὲν μπορεῖ νὰ κυβερ-

νήση τις κινήσεις του κεφαλίου του και του κορμιού του!

"Ετσι, στριφογυρίζει στην τύχη μέσα στο ξύλινο κτίριο. Πότε ανεβαίνει στο ταβάνι και χτυπάει το κεφάλι του στα δικάρια οδρλιάζοντας από τον πόνο. Πότε χτυπάει στους τοίχους. Και πότε θρονιάει χάρω.

Τέλος, χωρίς κι' ο ίδιος να ξέρει πώς, θρίσκει το άνοιχτο παράθυρο και ξεμπουκάρει έξω!

Τότε αρχίζει το μεγάλο γλέντι!

Ο νάνος, με την παράξενη συσκευή στην πλάτη, στριφογυρίζει στον αέρα τρελλά, πότε ανεβαίνοντας προς τον ούρανό, πότε κατεβαίνοντας προς τη γή και πότε λοξοδρομώντας δεξιά ή αριστερά.

Δέκα Χαμόα τον κυνηγούν θλαστημώντας και πυροβολώντας με τα πιστόλια τους.

Ο δυστυχισμένος Κοντοστούπης δέν άντέχει στη δυνατή αυτή συγκίνηση. Το μιγάλο του σαλεύει, όπως είχε σαλέψει άλλοτε, σε μιάν άλλη περιπέτεια του. (*).

— Χά, χά, χά!, κάνει θραχιά. "Εγίνα πουλί! "Εγίνα αετός! "Αδικα με κυνηγάτε, πουλάκια μου! Δέ θά μπορούσε ποτέ νά φτάσετε τὸ θασιλιά τῶν αετῶν, τὸν τρανό Κοντοστούπη! Ζήτω! Ζή-

τωωωω! Τρέμε γή και ούρα-
νέ! "Εγίνα καλύτερος από
τὸν "Υπεράνθρωπο και τὸν Κε-
ραυνό στο πέταμα! "Εγίνα
κι' ἐγώ... "Υπεράνθρωπος! "Ο
"Υπεράνθρωπος... Κοντοστού-
πης! "Ο Κοντοστούπης... "Υ-
περάνθρωπος! "Ο "Υπεράνθρω-
πος... Κοντοστούπης... "Αε-
τός! Ζήτω μου!

Ξαφνικά, καθώς πετάει
τρελλά και στην τύχη, τρακά-
ρει πάνω σ' έναν Χαμόα!

Τὸ κεφάλι τοῦ νάνου χώ-
νεται με τρομακτική φόρα
στὸ στομάχι τοῦ ἐξώκοσμου
τερατώδη πλάσματος και ὁ
Χαμόα χάνει τις αἰσθήσεις
του. "Η συσκευή του, πού ἐ-
ξακολουθεῖ νά λειτουργή, τὸν
μεταφέρει ψηλά, πολὺ ψηλά,
μέσα στὰ βάθη τοῦ οὐρανοῦ!

Ο Κοντοστούπης ζαλίζει-
ται. "Η συσκευή του παθαίνει
μιὰ σοβαρή θλάση με τὴ
σύγκρουσι και ὁ νάνος χαμη-
λώνει σιγά - σιγά και θρί-
σκεται καθισμένος στὸ χῶ-
μα!

Οἱ Χαμόα ἀρχίζουν νά χα-
μηλώνουν κι' αὐτοὶ πρὸς τὸ
μέρος του.

— Πάω χαμένος, μурμου-
ρίζει ὁ Κοντοστούπης πού ἡ
σύγκρουσι τὸν ἔκανε νά συν-
έλθῃ ἀπὸ τὴν τρέλλα του.
Θά με κάνουν... κιμά! Καὶ
δὲ λυπᾶμαι γιὰ τίποτ' ἄλλο
παρὰ μόνο πού δέν πρόλαβα
νά... παντρευτῶ και ν' ἀφή-
σω ἀπογόνους! "Ετσι τὸ γέ-
νος... τῶν Κοντοστούπηδων
θά σῆσῃ ἀπὸ τὸν κόσμος!...
Χριστουλάκη μου! "Ο... "Υπε-

(*) Διάσσε το 7ο τεῦχος τοῦ
«Υπεράνθρωπου» πού ἔχει τὸν
τίτλο: «Σύγκρουσις Γιγάντων».

Οι γροθιές του Κεραυνού
κεραυνοβολούν τους Χαμόα!

ράνθρωπος κι' ό Κεραυνός!
Σώθηκα!

Πραγματικά, οί δυό 'Υπε-
ράνθρωποι, βλέποντας τόν
Κοντοστούπη σέ κίνδυνο, ά-
ποφασίζουν νά έπεμβοΰν γιά
νά τόν σώσουν!

Όρμοΰν πάνω στούς Χα-
μόα, πού δέν προλαβαίνουν
νά άμυνθοΰν, καί τούς έξον-
τώνουν μέσα σέ λίγες στι-
γμές!

"Επειτα, γυρίζουν πρός τó
γιγάντιο αερόπλοιο...

Καθώς πλησιάζουν όμως σ'
αυτό, δοκιμάζουν μιά πολύ
δυσάρεστη έκπληξι.

Άπό ένα παραθυράκι τοΰ
αερόπλοιου προβάλλει ένας
Χαμόα καί έκσφενδονίζει
πρός τó μέρος τους ένα στρογ-
γυλό αντικείμενο σάν χειρο-
βομβίδα.

Τό αντικείμενο χτυπάει
τόν 'Υπεράνθρωπο στό στή-
θος καί σκάζει, τυλίγοντάς
τον μ' ένα σουνεφάκι άσπρου
καπνοΰ!

Τήν επόμενη στιγμή, τó συν-
νεφάκι διαλύεται κι' ό Κον-
τοστούπης αντικρύζει ένα θέ-
αμα πού κάνει τίς τρίχες του
νά σηκωθοΰν όρθιες από φρί-
κη!

Ό 'Υπεράνθρωπος έχει ξε-
σπάσει σέ άκράτητα γέλια,
τόσο δυνατά, ώστε τó κόρμí
του σουσπάται στόν άέρα σάν
νά περνάη άπό αυτό ηλεκτρι-
κό ρεύμα ύψηλης έντάσεως!
Γελάει, γελάει, γελάει, χωρίς
νά μπορῇ νά σταματήσει καί
χωρίς νά μπορῇ νά κυθερνῇ-
ση καλά τó πέταμά του!

"Ετσι, πετάει άσκοπα γύ-
ρω μῇ μπορώντας νά έπιτε-

θῆ ἑναντίον τῶν Χαμόα, πού θγαίνουν τώρα κοπαδιαστά μέσ' ἀπὸ τὸ ἀερόπλοιο καὶ ἐτοιμάζονται νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον του!

— Πατέρα!, φωνάζει ὁ Κεραυνὸς ἀποκρούοντας τοὺς πρώτους Χαμόα. Τί ἔπαθες; Δὲν μπορεῖς νὰ συγκρατηθῆς;

Μὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος δὲν μπορεῖ οὔτε κἂν νὰ μιλήσῃ ἀπὸ τὰ γέλια. Δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ στὸ γυιό του ὅτι τὸ συννεφάκι, πού τὸν εἶχε τυλίξει, εἶχε ἐπηρεάσει τὰ νεῦρα του καὶ τὸν εἶχε κάνῃ νὰ ξεσπάσῃ ἀθελά του σὲ γέλια!

Ὁ Κοντοστούπης θυμᾶται τὰ λόγια τοῦ Χαμόα γιὰ τὸ «ῥκ-ῥκ», τὸ «πράγμα πού σὲ κάνῃ νὰ γελάς»!

— Χριστούλη μου!, μур-μουρίζει. Δὲ θέλεις νᾶναι αὐτὸ τὸ τέλος τοῦ Ὑπεράνθρωπου;

**Μιά βουτιά σὲ
κρῦο νερό!**

Β ΛΕΠΕΙ τότε ἐκατοντάδες Χαμόα νὰ ριχνωνται πάνω στὸν Κεραυνὸ καὶ στὸν Ὑπεράνθρωπο.

Ὁ Κεραυνὸς ἀντιστέκεται μὲ ἀφάνταστο πείσμα στὸ κύμα αὐτὸ τῶν ἐξώκοσμων τεράτων! Οἱ γροθιές του σκορποῦν τὸ θάνατο ἀνάμεσά τους, μὰ οἱ ἀντίπαλοί του εἶναι πολλοί.

Κάθε τόσο, οἱ πρασινοκόκκινες ἀκτίνες θανάτου, πού ἐκτοξεύουν τὰ πιστόλια τους,

τὸν χτυποῦν στὸ κεφάλι καὶ κάθε τόσο ὁ Κεραυνὸς χάνει γιὰ μιὰ δυὸ στιγμὲς τὴν αἰσθήσεις του! Τὶς ξαναβρίσκει ὁμως καὶ συνεχίζει τὴ μάχῃ μὲ τὸ ἴδιο πείσμα!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ὁμως δὲν ἔχει τὴ δύναμι νὰ ἀντισταθῇ. Ἐξακολουθεῖ νὰ γελάῃ, νὰ γελάῃ, νὰ γελάῃ ἀδιάκοπα, ἐξαντλώντας ἑτοί τὸν ἑαυτό του, ἐνῶ οἱ ἱπτάμενοι ἐξώκοσμοι τερατάνθρωποι τὸν κτυποῦν μὲ πιστόλια, γροθιές καὶ κλωτσιές ἀπ' ὅλες τὶς μεριές!

Ὁ Κοντοστούπης δὲν ἀντέχει ἄλλο στὸ θέαμα αὐτό!

Ξεχνάει τὴν παθολογικὴ δειλία του! Ξεχνάει πὼς εἶναι νάνος! Ξεχνάει πὼς δὲν μπορεῖ νὰ τὰ θάλῃ μὲ τὰ τερατώδη ἐκείνα πλάσματα! Τὸ μόνο πού ἔχει στὸ μυαλό του εἶναι πὼς ὁ φίλος του, οἱ φίλοι του θρίσκονται σὲ κίνδυνο!

Πρέπει νὰ τοὺς βοηθήσῃ! Πὼς ὁμως; Πὼς θὰ μπορούσε νὰ κάνῃ τὸν Ὑπεράνθρωπο νὰ πάψῃ νὰ γελάῃ;

Καὶ τότε μιὰ ἔμπνευσι ἀστράφτει στὸ μυαλό του. Τινάζεται ὀρθίος καὶ τρέχει κοντὰ σ' ἓνα σκοτωμένο Χαμόα, πού εἶναι ξαπλωμένος χάμω.

Σκύβει, παίρνει τὸ πιστόλι τοῦ νεκροῦ καὶ τὸ στρέφει ἐναντίον ἑνὸς ἄλλου Χαμόα πού στέκεται πρὶ πέρα παρακολουθώντας τὴν ἀερομαχία.

— Ψηλά τὰ χέρια!, φωνάζει ὁ νάνος, προσπαθώντας νὰ κάνῃ ἄγρια τὴ φωνή του,

ἐνῶ μέσα του ἡ καρδιά του χοροπηδάει τρελλὰ ἀπὸ φόβο.

Ὁ Χαμόα ὑπακούει ξαφνία σμένος.

— Θὰ σὲ σκοτώσω!, λέει ὁ Κοντοστούπης. Ἄν ὅμως μοῦ πῆς αὐτὸ ποὺ θέλω, θὰ σὲ ἀφήσω νὰ ζήσης! Πῶς γιastreύεται κανεὶς ἀπὸ τὸ «ὄκ-ὄκ»;

Ὁ Χαμόα διστάζει ν' ἀπαντήση.

— Γρήγορα!, φωνάζει ὁ Κοντοστούπης. Λέγε πρὶν χάσω τὴν ὑπομονή μου καὶ τραθήξω τὴ σκανδάλη!

— Γιατρεύεται μὲ μιὰ βουτιά σὲ κρῦο νερό!, λέει ὁ Χαμόα.

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως σκύβει ἀπότομα καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τοῦ νάου.

Ὁ Κοντοστούπης τρομάζει τόσο πολὺ, ὥστε τὸ πρόσωπό του καὶ τὰ δάχτυλά του συσπῶνται καὶ τραβάει τὴ σκανδάλη, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ!

Ὁ Χαμόα πέφτει κεραυνόπληκτος!

Ὁ Κοντοστούπης μένει γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἀσάλευτος, μαρμαρωμένος ἀπὸ τὸ δύνατὸ φόβο ποὺ δοκίμασε.

Ἐπειτα, συνέρχεται καὶ γυρίζει πρὸς τὸν οὐρανό.

Ἡ μάχη τώρα ἔχει ἀρχίσει νὰ ἐξελισσεται ἀσχημα γιὰ τοὺς δυὸ ὑπεράνθρωπους.

Ὁ Κεραυνός, θέθαια, ἐξακολουθεῖ νὰ πολεμᾷ μὲ πείσμα, στέλνοντας στὸν ἄλλο κόσμῳ δεκάδες ἀντιπάλους του.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ὅμως ἐξαντλεῖται σιγὰ - σιγὰ ἀπὸ τὰ πολλὰ γέλια, ποὺ κάνουν τὸ κορμί του νὰ συσπᾶται, ἐνῶ γύρω του ἑκατοντάδες ἐξώκοσμοι ἐξακολουθοῦν νὰ τὸν σφύροκοποῦν!

Ὁ Κοντοστούπης κάνει τὶς παλάμες του χωρὶς γύρω ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ φωνάζει:

— Ὑπεράνθρωπε!, Ὑπεράνθρωπε! Κοντὰ στὸ στρατόπεδο ὑπάρχει μιὰ μικρὴ λίμνη! Κάνε μιὰ βουτιά καὶ θὰ γίνῃς καλὰ!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, ἀνάμεσα στὰ ἀκράτητα γέλια του καὶ στὶς κραυγὲς καὶ στοὺς γδούπους τῆς μάχης, ἀκούει τὸν Κοντοστούπη.

Πετώντας σὰν πληγωμένο πουλὶ καὶ γελώντας πάντα, κατευθύνεται πρὸς τὴ λίμνη καὶ κάνει μιὰ βουτιά.

Χώνεται μέσα στὰ δροσερὰ νερά καὶ νοιώθει μιὰ ἀπερίγραπτη ἀνακούφισι στὸ κορμὶ καὶ στὴν ψυχή.

Οἱ δυνάμεις τοῦ ξαναγυρίζουν καὶ τὸ φριχτὸ γέλιο τοῦ «ὄκ-ὄκ», παύει νὰ τοῦ συγκλονίζει τὸ κορμί.

Κολυμπᾷ ὥς τὸ θυθὸ τῆς λίμνης κι' ἔπειτα θγαίνει ἀργὰ στὴν ἐπιφάνεια.

Μὲ μιὰν ἐκτίναξι θρίσκειταὶ πάλι στὸν ἀέρα καὶ πετάει πρὸς τὸ μέρος τοῦ στρατοπέδου.

Βλέπει ὅμως τότε κάτι ποὺ δὲν τὸ περίμενε. Οἱ Χαμόα ἔχουν ξαναμπῇ ὅλοι στὸ γιγάντιο ἀερόπλοιο τους, ποὺ ἀπογειώνεται ἐκείνη τὴ στιγμῇ.

γμή και ανυψώνεται προς τὸν οὐρανό!

Ὁ Κεραυνὸς δὲ θρίσκειται κοντὰ στὸ ἀερόπλοιο. Πετᾶει πάνω ἀπὸ τὴ λίμνη γιὰ νὰ προστατεύσῃ τὸν πατέρα του.

— Δὲν πρέπει νὰ μᾶς ξεφύγουν, Κεραυνέ!, φωνάζει ὁ Ὑπεράνθρωπος στὸ γυιό του. "Αν δὲν τοὺς ἐξοντώσουμε, θὰ πᾶνε νὰ ἐγκατασταθοῦν σὲ κανένα ἄλλο μέρος τῆς γῆς καὶ θ' ἀρχίσουν πάλι τὰ ἴδια!

Ξαφνικά, τὸ πρόσωπό του λάμπει ἀπὸ χαρά. Σὲ μιὰ γωνιά τοῦ στρατοπέδου, οἱ Χαμόα ἔχουν ξεχάσει ἓνα ἀπὸ τὰ μικρότερα ἀερόπλοια!

— Κεραυνέ!, προσθέτει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Μείνε ἐδῶ κοντὰ στὴ μητέρα σου καὶ στοὺς αἰχμαλώτους! Ἐγὼ θὰ προσπαθῶ νὰ καταστρέψω τὸ ἀερόπλοιό τους!

Πετᾶει πρὸς τὸ μικρὸ ἀερόπλοιο, μπαίνει μέσα καὶ ξεκινάει ὀλοταχῶς. Τὸ σκάφος, σὰν μικρότερο πού εἶναι ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἀναπτύσσει μεγαλύτερη ταχύτητα καὶ ἀνυψώνεται στὸν οὐρανὸ ἐλαττώνοντας γοργὰ τὴν ἀπόστασι μεταξύ τους.

"Ὅταν φτάνει κοντὰ στὸ γιγάντιο ἀερόπλοιο, ὁ Ὑπεράνθρωπος στρίβει πρὸς τὰ δεξιά καὶ ἀπομακρύνεται λίγο.

"Ἐπειτα στρέφει τὴν πλώρη τοῦ δικοῦ του ἀερόπλοιου πρὸς τὴν πλώρη τοῦ ἄλλου, δίνει στὸ ἀερόπλοιό του ὅση ταχύτητα μπορεῖ νὰ ἀναπτύξῃ καὶ πηδάει ἔξω!

Ὁ πιλότος τοῦ μεγάλου ἀ-

ερόπλοιου προσπαθεῖ νὰ ἀποφύγῃ τὴ σύγκρουσι κανοντας μιὰ μανούβρα, μὰ εἶναι πολὺ ἄργα.

Τὰ δυὸ ἀερόπλοια συγκρούονται μὲ τρομακτικὸ πάταγο κι' ἔπειτα ἀρχίζουν νὰ πέφτουν!

Πέφτουν, ἄργα στὴν ἀρχὴ καὶ πιὸ γοργὰ ἔπειτα, ὥσπου ἡ ταχύτητα τῆς πτώσεώς τους γίνεται ἰλιγγιώδης!

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα, τὸ γιγάντιο ἀερόπλοιο, μὲ τὸ μικρότερο κολλημένο στὴν πλώρη του, πέφτει πάνω στὴ βραχώδη κορυφὴ ἐνὸς βουνοῦ!

Μιὰ τρομερὴ ἔκρηξι ἀκούγεται! Φλόγες ὑψώνονται μεσοῦρανα! Ἀπὸ τὰ ἀερόπλοια καὶ ἀπὸ τοὺς τερατώδεις Χαμόα δὲν ἔχουν μείνει παρὰ καμένα ξερίπια...

**Ὁ Μπίλ Φάκτ —
Κοντοστούπης**

EUTYCHIA ἔχει

ξαναγουρίσει στὸ σπίτι τοῦ Τζίμ Μπάρτον. Ὁ Τζίμ κι' ἡ "Ἐλσα, ἔπειτα ἀπὸ τὸ φριχτὸ ἐκεῖνο χωρισμὸ καὶ τὶς τρομερὲς ὥρες πού εἶχαν περάσει, εἶναι καθισμένοι στὴ θεράντα δίπλα-δίπλα, ἀπολαμβάνοντας τὴ γαλήνη καὶ τὴν ἡσυχία τοῦ σπιτιοῦ τους.

Πιὸ πέρα, ὁ Ντάνυ, ὁ γυιὸς τους, διαβάζει μὲ ἀγωνία μιὰ εἰκονογραφημένη περιπέτεια.

Στὴ γωνία τῆς θεράντας, ὁ Κοντοστούπης εἶναι καθι-

σμένος μπροστά σ' ένα τρα-
πεζάκι και όλο γράφει και
σβήνει σ' ένα χαρτί.

Καθώς γράφει, μουρμουρί-
ζει:

— Τρανός... τρανός... τρα-
νός...

Και γυρίζει στον Ντάνυ.

— Ντάνυ, του λέει, κάνε
μου μιά χάρι! Πές μου μιά
λέξι πού νά τελειώνη σέ
«όρα»!

Ο Ντάνυ σηκώνει τὸ κε-
φάλι του ἀπὸ τὸ ἀνάγνωσμα
πού διαβάζει και λέει:

— "Αφῆσέ με, Κοντοστού-
πη! Εἶμαι στὴν ὥρα πού ὁ ἄ-
ετός πηγαίνει νά σώσῃ τὸ ἄ-
ετόπουλό του ἀπὸ...

— Σπουδαῖα, σπουδαῖα!,
φωνάζει ὁ Κοντοστούπης. 'Α-
ετός! Αὐτὸ ἦταν! Σ' εὐχα-
ριστῶ, Ντάνυ!

Καὶ ἀρχίζει πάλι νά γράφῃ
καὶ νά σβήνῃ.

Ὁ Τζιμ κι' ἡ "Ελσα τὸν
κυττάζουν παραξενεμένοι, μὰ
δὲν τοῦ μιλοῦν.

Ὁ Κοντοστούπης μουρμου-
ρίζει:

— Φόρα... φόρα... φόρα...
Νά πάρῃ ὁ διάβολος! Τί ἐ-
παθε τὸ μυαλό μου καὶ δὲ
δουλεύει καλὰ σήμερα;

Καὶ γυρίζει πάλι στὸν Ντά-
νυ.

— Ντάνυ, του λέει. Ντανά-
κι μου! Πές μου μιά λέξι πού
νά τελειώνῃ σέ «όρα»!

Ὁ Ντάνυ τὸν κυττάζει θυ-
μωμένος.

— Θά μ' ἀφήσης, λοιπόν,
ἥσυχο, Κοντοστούπη; Μοῦ πι-
πιλίζεις τὸ μυαλό μιά ὥρα!

— Μπράβο!, φωνάζει ὁ
Κοντοστούπης ἐνθουσιασμέ-
νος. Εἶσαι σπουδαῖος! "Ὡρα!
Αὐτὸ εἶναι! Σ' εὐχαριστῶ!

Καὶ ξανασκύβει στὸ γρά-
ψιμό του.

"Επειτ' ἀπὸ λίγο ἀρχίζει
πάλι νά μουρμουρίζει:

— Ζῶα... ζῶα... ζῶα... 'Ε-
δῶ σκοντάψαμε γιὰ καλὰ!
"Αντε τώρα νά θρῆς λέξι πού
νά τελειώνῃ σέ «όρα»! Κοντο-
στούπη μου, δὲ θά τὸ κατα-
φέρῃς ὥς τὸ τέλος! Κρίμα,
καὶ εἶχα καλύτερη ἰδέα γιὰ
σένα!...

Καὶ γυρίζει γιὰ τρίτη φο-
ρὰ στὸν Ντάνυ.

— Ντανάκι μου, του λέει
ϊκετευτικά, πές μου μιά λέξι
πού νά τελειώνῃ σέ «όρα»!

Ὁ Ντάνυ, ἔξω φρενῶν γιὰ
τὴν ἐπανελημμένην διακο-
πές, τινάζεται ὀρθίος μὲ τὸ

πρόσωπο κατακόκκινο από θυμό.

— Για νά σοῦ πῶ, Κοντοστούπη!, τοῦ λέει ἄγρια. Θά μ' ἀφήσης ἢ δέ θά μ' ἀφήσης νά διαβάσω μέ τήν ἡσυχία μου; Μὲ διακόπτεις κάθε τόσο ἀπάνω στο πῶς ἐνδιαφέρον σημεῖο τῆς ἱστορίας πού διαβάζω! Τί σ' ἐπίασε; Τό κάνεις ἐπίτηδες γιά νά μέ θυμώσης ἢ σοῦστριψε τό μυαλό ἀπό τήν περιπέτειά μας μέ τούς Χαμόα;

— Ζήτη!, οὐρλιάζει ὁ Κοντοστούπης ἑξαλλος ἀπό ἐνθουσιασμό Μπράβο! Αὐτό εἶναι! Ζῶα — Χαμόα! Μπράβο, Ντανάκι μου!

Πετάγεται πάνω, ἀγκαλιάζει τόν Ντάνυ καί τόν φιλάει στό μάγουλο!

Ἐπειτα ξανακάθεται καί ξαναρχίζει νά γράφει.

— Κοντοστούπη, τοῦ λέει ὁ Τζίμ, τί κάνεις ἐκεῖ; Σταυρόλεξο λύνεις;

Ὁ Κοντοστούπης τόν κυττάζει μέ μυστηριώδες ὕφος.

— Ὅχι!, ἀπαντάει. Κάνω κάτι ἄλλο! Θά δῆς! Θά δῆς σέ λίγο! Καί θά θαυμάσης τό φίλο σου τόν Κοντοστούπη! Χά, χά, χά!

Καί ξαναγράφει μερικές λέξεις. Ἐπειτα, σηκώνεται, ἀνεβαίνει πάνω σέ μιά καρέ-

κλα καί λέει:

— Ἀκοῦστε! Θά σᾶς ἀπαγγείλω ἕνα ἀριστουργηματικό ποίημα! Τό ἔγραφα ἐγώ πρὸς τιμὴν τοῦ Κοντοστούπης, τοῦ τρομερώτερου ἥρωος ὅλων τῶν ἐποχῶν! Ἀκοῦστε:

Ὁ Μπίλ Φάκτ—Κοντοστούπης εἶναι ἥρωας τρανός! Στὸν ἀέρα πετάει σὰν αἰτός!

Ὑπεράνθρωπος εἶναι στὴν ὁρμὴ καί στὴ φόρα! Ἐκατὸ δράκους τρώει σὲ μιὰν ὥρα!

Τόνε τρέμουν οἱ ἄνθρωποι, τόνε τρέμουν τὰ ζῶα, γιὰτὶ αὐτὸς ἐξολόθρευσε τούς Χαμόα!

Τὸν φοβᾶται ὁ Ὑπεράνθρωπος (ποὺ)
κι' ὁ μικρὸς Κεραυνός,
γιὰτὶ ἔγινε ἥρωας
ἀπ' αὐτοὺς πῶς τρανός!

Ὁ Κοντοστούπης ἔχει γράψει ἄλλο ἕνα τετράστιχο ἀκόμα. Μὰ δὲν προλαβαίνει νά τὸ ἀπαγγεῖλη, γιὰτὶ οἱ... καρπαζιὲς ἀρχίζουν νά πέφτουν ὀροχὴ στό σθέρκο του!

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ Θάνου Ἀστρίτη

Ἀποκλειστικότης «Ὑπεράνθρωπου». Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις.

Ἀγαπητοί μου Ἀναγνώστες,

Ὅσοι με θαυμάσατε στήν περιπέτειά μου αὐτή, ἀγοράστε τὸ 12ο τεῦχος τοῦ «Ὑπεράνθρωπου», ποὺ θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν ἐρχόμενη Τρίτη, με τὸν τίτλο:

ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Στὴν περιπέτεια αὐτὴ συμβαίνουν τὰ πιὸ καταπληκτικὰ πράγματα τοῦ κόσμου! Παλεύω με... τραίνα καὶ νικῶ — με τὴ βοήθεια τοῦ Ὑπεράνθρωπου καὶ τοῦ Κερκυνοῦ — τρομεροῦς ἐχθρούς! Ἐκεῖ, θὰ ἀπολαύσετε τὸν ἥρωισμό καὶ... Δυστυχῶς, ὁ Ντάνι — ποὺ ἔχει τρελλαθῇ ἀπὸ τὴ ζήλεια του — δὲ μ' ἀφήνει νὰ συνεχίσω!

ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗΣ

Ἀγαπητοί μου Ἀναγνώστες,

Παίρνω τὸ λόγο γιὰ νὰ ἐκφράσω τὸ θαυμασμό μου πρὸς τὸν μεγάλου ποιητὴ Μπίλ Φάιτ — Κοντοστόυπη!

Σὰς ἄρεσαν οἱ στίχοι του; Ἐγώ, ἐμελεῶ, συγκινήθηκα πολὺ ἀκούγοντάς τους! Πιο πολὺ ὅμως συγκινήθηκε τὸ... χέρι μου, ποὺ χόρτασε καρπαζιές!

ΚΕΡΑΥΝΟΣ

ΕΞΕΛΟΘΗΣΑΝ

1) Ὑπὲρ ἄνθρωπε, S. O. S. Ἡ Γῆ κινδυνεύει!	6) Οἱ Ὑπὲρ ἄνθρωποι ἐξοντώνονται.
2) Οἱ Τερατάνθρωποι ἐκδικοῦνται.	7) Σύγκρουσις Γιγάντων.
3) Τὸ κυήγι τῶν Ἰπταμένων Δίσκων.	8) Ὁ Μαῦρος Θεὸς Θανατώνει
4) Μόνος ἐναντίον χιλίων.	9) Κεραυνός, ὁ Γυῖς τοῦ Ὑπερανθρώπου.
5) Οἱ Οὐρανοξυστεῖς καταρρέουν.	10) Στὰ δόντια τοῦ Λιονταριοῦ.
	11) Οἱ Ἀετοὶ ἐξορμοῦν!

ΑΡΙΘΜΟΣ 11 ΤΙΜΗ ΦΥΛ. 2.000

Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται στα προσωρινὰ γραφεῖα τοῦ «Ὑπερανθρώπου», ΛΕΚΚΑ 23 Ἀθήναι

Ἑμβάσματα καὶ ἐπιταγαί: Γεώρ. Γεωργιάδην, Σφιγγός 38 Ἀθήναι

Ἀριθμὸς τηλεφώνου: 36-373

Ο Α' ΤΟΜΟΣ

Σὲ λίγο θὰ τεθῇ σὲ κυκλοφορία ὁ πρῶτος τόμος τοῦ «Ὑπερανθρώπου» μὲ τὰ τεύχη 1- 8. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ δέσουν σὲ καλλιτεχνικὸ τόμο τὰ τεύχη τους, νὰ ἀπευθυνθοῦν στὰ προσωρινὰ γραφεῖα μας, ΛΕΚΚΑ 23.

«Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ»: Ἑβδομαδιαία Βιβλία Ἡρωϊκῶν Περιπετειῶν
Τυπογραφεῖα: Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 56 (Πλατεῖα Κλαυθμώνος)

Συνδρομαὶ Ἑσωτερικοῦ: Ἑτησίᾳ δραχ. 110.000 — Ἑξάμηνος δραχ. 55.000

Συνδρομαὶ Ἑξωτερικοῦ: Ἑτησίᾳ δολλάρια 7 — Ἑξάμηνος δολλάρια 4

Ἑκδοσίς — Διεύθυνσις: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ, Σφιγγός 38

ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ, Λ. Θησέως 323

ΤΟΜ ΜΙΞ

